

Co dělá Vánoce Vánocemi

Hynek Chudárek

Generální ředitel České televize

Vážené dámy, vážení pánové,

vánoční období patří k nejkrásnějším okamžikům roku. Je časem setkávání, klidu, a naděje – hodnot, které v dnešní uspěchané době nabývají ještě většího významu. Pro Českou televizi představují Vánoce nejen období mimořádné programové nabídky, ale také příležitost připomenout si, jak silné může být spojení obrazovky s lidskostí, empatií a vzájemností.

Televize má jedinečnou moc být mostem mezi lidmi, přinášet radost i inspiraci, a to napříč generacemi i regiony. Proto jsme hrdí, že se o letošních Vánocích opět vrátí na obrazovky oblíbené formáty, které se staly neodmyslitelnou součástí svátečního času v českých domácnostech, a zároveň představujeme nové příběhy, které mají sílu otevírat srdce i rozvíjet fantazii.

Letos si připomínáme dvě mimořádná výročí, která dokreslují poslání veřejnoprávní televize. Jako první chci uvést 10 let tvorby vánočních pohádek pro neslyšící diváky, tradice, která vznikla ze snahy zpřístupnit kouzlo televizní pohádky opravdu všem. Díky této iniciativě mohou i lidé se sluchovým handicapem sdílet sváteční atmosféru plnou emocí, obrazů a příběhů. Druhým jubileem jsou Adventní koncerty České televize, které slaví neuvěřitelných 35 let. Za tu dobu se staly nejen kulturním, ale především lidským fenoménem, jistým symbolem dobročinnosti, solidarity a víry v dobro, které v nás všech přebývá.

Letošní ročník Adventních koncertů nás zavede do Jaroměřic, Mostu, Opavy a na závěr do Strahovského kláštera v Praze. Každé z těchto míst v sobě nese svůj příběh a atmosféru, která se odrazí v hudbě i emocích přenášených do obývacích pokojů našich diváků. Těší mě, že i po tolika letech zůstává smysl těchto koncertů stále stejný – pomáhat tam, kde je to nejvíce potřeba. Letošními ambasadory koncertů jsou Vladimír Kořen, Michal Žák, Martin Písařík a Lucie Výborná.

Vánoční program České televize letos nabídne krásné příběhy a hluboká poselství, která dokážou pohladit i pobavit. Diváci se mohou v nabídce ČT1 těšit v premiéře na vánoční pohádku Záhada strašidelného zámku, která rozvine tajemství, humor i romantiku v nejlepších tradicích české pohádkové tvorby. První svátek vánoční bude již tradičně patřit koprodukční česko-slovenské pohádce. Tentokrát přinášíme pohádkový příběh s názvem Největší zázrak. Pozornosti ve svátečním týdnu jistě neuniknou takové skvosty jako jsou výpravné pohádky Anděl Páně a Anděl páně 2. Na své si přijdou i fanoušci animo-

vané tvorby díky Pyšné princezně a ani letošní Vánoce nebudou chybět filmové Pelíšky, které v tomto slavnostním čase na obrazovky České televize patří již neodmyslitelně.

V programu ČT2 opět uvedeme festival pohádek pro neslyšící. Právě na ČT2 uvidí diváci zbrusu novou pohádku ve znakové řeči Ke všem čertům – příběh o odvaze, spravedlnosti a lidském srdci. Diváky jistě nemine ani nabídka skvělé série skečů Mr. Beana.

A protože k oslavám patří i radost a humor, silvestrovský večer v České televizi bude letos doslova nabitý zábavou. Diváci se mohou těšit na Výbornou show, speciální Všechnopárty a velkolepou StarDance Tour, která uzavře rok s noblesou, tancem a úsměvem. Na Nový rok pak přinese hlavní vysílací čas ČT1 koprodukční film Vlín – oceňované dílo, které svým uměleckým zpracováním a silným příběhem symbolicky navazuje na motiv nových začátků a víry v lepší budoucnost.

Dovolte mi na závěr poděkovat všem divákům České televize za jejich přízeň, důvěru a inspiraci. Jsme tu pro ně, pro vás každý den, nejen o Vánocích.

Přeji vám klidné a radostné Vánoce, naplněné porozuměním, láskou a časem pro ty, na kterých vám nejvíce záleží a do roku 2026 hodně zdraví, štěstí a vzájemného porozumění.

Hynek Chudárek
Generální ředitel České televize

Režisér Vít Karas

Natáčet vánoční kampaň v září je výzva, ale zároveň i radost

Vánoční kampaň České televize přináší kouzelnou atmosféru, která se začala tvořit už v září. Letošní koncept spojuje diváky napříč generacemi i kulturami a vychází z myšlenky společného prožívání Vánoc u obrazovek. Režisér Vánoční kampaně Vít Karas, známý pohádkami *Přání k mání* a *Micimutr*, v rozhovoru vysvětluje, jak náročné je natáčet vánoční příběh chvíli poté, co teprve skončilo léto, a co je hlavním poselstvím kampaně. Televize má jedinečnou moc být mostem mezi lidmi, přinášet radost i inspiraci, a to napříč generacemi i regiony.

Jaké je to natáčet vánoční kampaň už v září, tedy několik měsíců před Vánoci?

Natáčení vánoční kampaně v září přináší spoustu výzev. Je to trochu jako se sáňkami v létě. Pro mě to není nic nového, protože jsem pro Českou televizi už před lety natočil vánoční film *Přání k mání*. Tehdy jsme řešili například,

jak zachytit sníh nebo dlouhé zimní noci, když v září jsou noci ještě krátké. Ale musím říct, že příprava vánoční kampaně se nijak zásadně neliší od přípravy jiných složitých natáčení.

Snažíte se na place nějak navodit vánoční atmosféru, aby se na tu atmosféru naladili herci i štáb?

Atmosféra se ladí vlastně sama, zvlášť když máte šikovného architekta a tým, který připravil skvěle dekorace. Nejhorší to mají herci, kteří musí hrát, že jim je zima, zatímco se potí

v zimních svetrech. Ale co mě potěšilo, byli majitelé bytů, když jsme natáčeli v exteriérech v karlínském vnitrobloku. Někteří přišli domů a vůbec netušili, co se děje. Najednou viděli vnitroblok plný sněhu, vánoční výzdobu a začali se fotit, jako by Vánoce přišly nečekaně už v září.

Mohl byste krátce představit hlavní motiv letošní vánoční kampaně České televize?

Motiv se vejde do jedné věty: Každý jsme jiný, ale Vánoce travíme s Českou televizí. Ve spolupráci s Lucií Macháčkovou, která koncept vytvořila, jsme se zaměřili na to, co nás opravdu spojuje. Česká televize je totiž

nedílnou součástí našich domácností, ať už si ji zapneme jako kulisu, nebo sledujeme oblíbené filmy a seriály během Vánoc. Komunikace jde oběma směry, tedy tím, co se děje v televizi, odráží se v domácnosti, a naopak. V tom je síla letošní kampaně.

Co je tím hlavním poselstvím?

Česká televize je veřejnoprávní médium, které má sloužit všem, proto je jejím úkolem oslovit co nejširší spektrum diváků. Od nejmenších až po seniory, od tradičních diváků po ty alternativní. V kampani jsme se snažili zachytit právě tuto pestrost, a myslím, že se nám podařilo koncept, který Lucie vymyslela, dobře naplnit.

V kampani jsou zachyceny i vietnamské Vánoce. Jaký význam má taková různorodost?

Ano, ve vánoční kampani jsou například i vietnamské Vánoce, což ukazuje, že chceme oslovit opravdu všechny. Chtěli jsme být ještě odvážnější, ale to si necháme na příště.

SVÁTEČNÍ POHODA S ČT1

ZÁHADA STRAŠIDELNÉHO ZÁMKU

Na zámku Strašperk se královský rozpočet místo zvyšování daní vylepšuje strašidelnými prohlídkami. Ty má ve své režii vynalézavá princezna Elvíra. Na Strašperk přijíždí princ Armin, který tam touží spatřit kouzelnou bytost, aby svému královskému otci dokázal, že skutečně existují. Jako malý kluk totiž v lese potkal čarodějkou, ale otec mu to nikdy neuvěřil. Záhy dojde na Strašperku k nečekané události – během oslavy králových narozenin beze stopy

zmizí muzikanti, vzápětí někteří sloužící, a nakonec i sám král. Na zámku vypukne panika. Po stopě této záhady se vydává Elvíra s Arminem. Ukáže se, že věci často nejsou takové, jaké se na první pohled zdají. A pokud jde o kouzelné bytosti, nikdo neví, kdy se další z nich narodí. Jde o originální pohádku, která však plně respektuje pravidla žánru. Pohádka vznikla v česko-slovensko-německé koprodukcí.

scénář: Tomáš Syrovátka // **dramaturgyně:** Kateřina Krejčí // **kamera:** David Ployhar // **architekt:** Petr Zeman // **kostýmní výtvarnice:** Alena Schäferová // **umělečtí maskéři:** Martin Valeš, Martin Větrovec, Ivana Němcová // **zvuk:** Ivo Broum // **střih:** Zdeněk Smrčka // **výkonný producent:** Ondřej Lácha // **kreativní producentka:** Barbara Johnsonová // **režie:** Ivo Macharáček // **hrají:** Oskar Hes, Sofie Anna Švehlíková, Tomáš Maštálir, Jana Plodková, Pavel Kříž, Jiří Mádl, Jaromír Dulava, Gabriela Heclová a další

Barbara Johnsonová
Kreativní producentka

„Když autor pohádky Tomáš Syrovátka poslal do České televize svůj námět, hned mě upoutal výchozí nápad: tedy princezna, která na zámku organizuje strašidelné prohlídky. Přišlo mi to originální a vtipné, námět jsme přijali do vývoje a začala mnohaměsíční práce na scénáři, společně s dramaturgií a velmi brzy i režisérem Ivem Macharáčkem. Klíčová pro nás byla dynamika vztahu mezi princeznou Elvírou a princem Arminem, ten přijíždí na zámek, aby našel nějakou kouzelnou bytost a dokázal tak, že skutečně existují. Samozřejmě netuší, že strašidla na Strašperku jsou dílem Elvíry a ta má své důvody, proč mu to neprozradí. Mezitím se na zámku začnou dít podivné věci, které si Armin i Elvíra vysvětlují každý po svém. A nakonec je stejně všechno jinak a oba naše hrdiny čeká celá řada překvapení. Samozřejmě nechybí ani klasický antagonista v podobě mstivého ministra a skutečné nebezpečí, kterému musí Elvíra a Armin čelit. Myslím, že velmi zdařilé je herecké obsazení pohádky, ať už jde o ústřední dvojici v podání Sofie Anny Švehlíkové a Oskara Hese, ministra a gene-

rála, které ztvárnili Jiří Mádl s Pavlem Křížem, nebo princeznu vychovatelku, tu hraje Jana Plodková. Nejzajímavější na pohádce je ale podle mého názoru prolínání kouzelného a reálného světa. Protože jak říká jedna z postav: Nikdo neví, kdy se další kouzelná bytost narodí.“

Ivo Macharáček

Režisér

Záhadou strašidelného zámku vám přibude na vašem režisérském kontě již pátá televizní pohádka. Co vás na pohádkách tak fascinuje?

Pohádky zbožňuju od dětství. Nejen jako divák, ale už od malička jsem si vymýšlel pohádkové příběhy. Bavilo a dodnes mě na tom baví to, že pohádkový svět může

být iluzorní, můžete si v něm představovat věci, které by zároveň nikdy vedle sebe neexistovaly, a přitom mohou zrcadlit aktuální svět kolem vás. Pohádkové postavy mohou zažívat všelijaká dobrodružství, jaká vás jen napadnou. A co je pro mě asi nejdůležitější? Že mají pohádky šťastný konec. Taky mám moc rád poetičnost vyprávění, která je podle mě pro pohádky důležitá, doufám, že je mi vlastní. Rád se bavím a úplně ze všeho nejvíc jsem spokojený, když se mojí pohádkou baví i diváci. Ideálně všeho věku. Od dětí přes rodiče až po prarodiče. Pohádka by měla generace spojovat. Když se nám podaří natočit takovou pohádku, pak mám teprve pocit, že jsme svoji práci odvedli dobře.

Čím konkrétně vás oslovil příběh pohádky Záhada strašidelného zámku?

Příběh strašidelného zámku má velmi krásně vykreslené postavy, jejich charaktery jsou zajímavé – ty dobré, ale i ty špatné, a myslím, že budou i hodně lidem blízké. V pohádce je krásně vystavěn vztah, láska hlavních hrdinů, a i když každý dovede předpovídat, jak pohádka dopadne, držíte jim palce až do konce. Je to podle mne moc chytrý scénář. Navíc vstupní zápleтка příběhu je neotřelá, originální a je na čem při vyprávění stavět.

Bude mít pohádka klasické atributy, nebo se diváci mohou těšit na netradiční pojetí? Můžeme očekávat i moderní prvky?

Pohádka staví na klasických pohádkových attributech. Já jsem ten typ režiséra, který věří, že pohádka jako žánr má svá pravidla a ta se porušovat nedají. Přesto i tady jsme našli prostor pokusit se najít něco netradičního. Není to však ve formálním pojetí, ale v samotném postavení hlavní zápletky. To, co se jeví záhadou, vlastně záhadou není, ale po chvíli se opravdová záhada objeví. A právě pátrání po oné záhadě nám dalo možnost postavit pohádku na hranici dobrodružného, téměř akčního žánru. Pohádka díky tomu může působit modernějším dojmem.

Během natáčení jste se štábem navštívili několik atraktivních lokací: zámky Chyšé a Dobříš, dále Český Krumlov, Voděradské bučiny a další. Jaké místo pro vás bylo nejpoutavější, nejzajímavější?

Všechny lokace byly nádherné, pohádkové. Spolu s kameramanem Davidem Ployharem jsme hledání lokací věnovali opravdu mnoho času a pozornosti, ale k srdci mi nejvíce přirostl zámek Chyšé. Majitelé Lažanští nás přivítali s otevřenou náručí a nic pro ně nebylo problém, dokázali zařídit, na co jsme si vzpomněli. Oni sami na zámku bydlí a tahle autenticita mě nadchla a věřím, že se nám podařilo dostat ji i do naší pohádky. Přiznám se, že já jsem před obhlídkami zámek neznal, a přitom je to opravdový architektonický skvost s velmi svěbytným charakterem. Jsem přesvědčený, že naší pohádce dodá naprostou nezaměnitelnost a jedinečnost. Také jeho urbanistický styl moc hezky dobově sedí do našeho příběhu.

Nabídnete i jiné vizuální zážitky kromě záběrů dokonalých zámeckých interiérů?

Pohádka nabídne i několik vizuálních efektů. Však se jmenuje Záhada strašidelného zámku! Bez kouzelné bytosti a několika kouzel bychom se neobešli.

Roli princezny si zahraje mladičká Sofie Anna Švehlíková. Jak jste vybírali protagonistku? Hrála roli během castingu třeba i tolik neokoukaná tvář?

Nehledali jsme ani známou ani neokoukanou tvář. Prioritou bylo najít herečku, která uvěřitelně ztvární charakter postavy princezny Elvíry. Sofie si roli zaslouženě odpracovala, prošla úspěšně mnoha koly castingu. Dokonale naplnila naši představu o charakteru princezny Elvíry – aktivní hrdinka, půvabná, citlivá, ale nekompromisní, zranitelná, na prahu dospělosti. O všem rozhodlo závěrečné kolo castingu, kde jsme sledovali, jak soudržný je pár, který prince a princeznu má ztvárnit. Oskar se Sofií nás přesvědčili, že budou krásný a velmi uvěřitelný pár. Oba na sebe slyšeli, rozuměli si, byla mezi nimi přesně ta chemie, kterou jsme hledali. Samozřejmě oba dva ukázali svůj talent a nadšení pro role, které před nimi stály.

V čem bude vynikat nebo v čem bude jiný princ Oskara Hese?

Pro Oskara to byla první zkušenost s formátem pohádky. Do té doby byl zvyklý hrát velmi civilně, tady stál před

úkolem hrát o trochu více expresivně, pohádka je stylizovaný formát. Zároveň bylo potřeba, aby z něj bylo cítit tajemství, které v sobě postava skrývá. Jako postava prince dobrodruha bude určitě vynikat v akčních scénách, které téměř všechny točil sám bez dubléra. Jen na pár záběrů jsem ho nepustil, protože to přišlo nebezpečné hlavně mně, měl jsem o něj strach. O Oskarovi je známo, že je pohybově velmi nadaný, v našem příběhu měl protiúkol, protože měl tančit tak, že tančit neumí, ale i to nakonec zvládl. V pohádce je jedna velká šermířská scéna, kterou poctivě trénoval. Ve filmu je vidět, že jede naplno, a myslím si, že právě to bude scéna, ve které bude jako pohádkový princ výjimečný.

Pohádky by měly nést i svá poselství. Jaké přinese vaše pohádka?

Samozřejmostí je, že dobro zvítězí nad zlem, to by ani nebyla pohádka. Ale naše poselství je tentokrát v tom, že každý by si měl uvědomit, že všechny problémy se lépe řeší, když na to člověk není sám. Druhým, skrytějším poselstvím scenáristy a autora Tomáše Syrovátka je, že my lidi obecně rádi věříme lžím, ale pravdu, kterou máme přímo před sebou, nevidíme.

Přinesla vám osobně práce na tomto projektu něco zásadního?

Při režirování pracuji tak, že každá má součást sebe sama se nějakým způsobem otiskne do charakterů všech postav, kladných i záporných. Film Záhada strašidelného zámku je velmi silně na charakterech postaven a já si musel při režirování tentokrát sáhnout velmi hluboko a odhalit mnohem více svých osobních strachů, ale i snů, naivity, touhy a mnoho dalších jiných pocitů, než bývá zvykem.

PRINCEZNA ELVÍRA SOFIE ANNA ŠVEHLÍKOVÁ

Co pro vás znamená zahrát si roli princezny? Splněný dětský sen?

Možnost zahrát si princeznu, a ještě k tomu princeznu, jakou je Elvíra, která je pro mě v mnoha věcech inspirací, považuji za velkou poctu a obrovskou zkušenost.

Jak jste se o roli dozvěděla a jak probíhalo samotné obsazení?

O roli jsem se dozvěděla až ve chvíli, kdy mi přišla pozvánka na první kolo castingu. Postupně jsem se dostala až do posledního kola a potom mi z produkce zavolali, že jsem roli dostala, z čehož jsem měla obrovskou radost. Z castingů jsem byla sice nervózní, ale už tehdy jsem se cítila dobře v přítomnosti režiséra Iva Macharáčka, což pro mě bylo hodně důležité.

Vybaví se vám nějaká rada od režiséra, štábu nebo kolegů herců, která vám opravdu pomohla?

Nejlepší rada, kterou jsem v průběhu natáčení dostala, byla, ať si to užiju, protože potom si to užijí i diváci. Taky mi hodně pomáhalo vědět, že se mám na koho obrátit v případě, že bych s něčím potřebovala pomoci nebo se v nějaké situaci cítila ztracená.

Jak jste se na roli připravovala? Byla pro vás v něčem náročná?

Nejvíce jsem se připravovala během hereckých zkoušek s Ivem a Oskarem, ale udělala jsem si i svoje pomocná vodítka k Elvíře. Vytvořila jsem si třeba playlist, který mi ji připomínal, nástěnku na Pinterestu nebo jsem si k ní sepsala poznámky, abych si přiblížila, jaká doopravdy je a co ji v jejím životě formovalo. A ohledně té náročnosti, role Elvíry mi sedla, takže nejtěžší mi asi přišlo unést tak velkou zodpovědnost, která se ke každoroční vánoční pohádce váže.

Jaká je vaše princezna? V čem je jiná než klasické pohádkové princezny?

Elvíra je neuvěřitelně chytrá a pracovitá, nebojí se postavit sama za sebe a za to, co jí přijde důležité. Zároveň je ale velmi přátelská a obětavá. Moc se mi na ní líbí její schopnost jít si za tím, v co věří, aniž by se nechala zastrašit názory ostatních.

Natáčelo se v atraktivních zámeckých lokacích, kde se vám líbilo nejvíce a proč?

Nejradši jsem natáčela na zámku Chyše, který se stal hlavním zámek celých pohádek. Je kouzelný, má krásnou obrovskou zahradu a jeho majitelé jsou nesmírně ochotní a přátelští. Tam mi bylo za celé natáčení nejlépe, ale líbily se mi absolutně všechny lokace, kde jsme natáčeli.

Máte ráda vánoční pohádky? Máte nějakou oblíbenou, kterou nikdy na svátky nevynecháte?

Miluju Vánoce a vánoční pohádky! A rozhodně si nikdy nenechám ujít klasiku S čerty nejsou žerty a Princeznu se zlatou hvězdou na čele.

Měla jste prostor přinést do postavy něco svého, nebo byla přesně daná scénářem?

Charakter Elvíry byl dán scénářem, ale hodně jsem dbala na to, aby se ukázalo, že má svou hlavu a je samostatná.

Jaká byla spolupráce s ostatními herci? Inspiroval vás někdo konkrétní?

Troufám si říct, že mě inspirovali všichni, každý v něčem jiném. Den za dnem byl pro mě velká herecká škola a na všechny herce na place jsem se vždycky moc těšila.

Proč by si diváci neměli nechat pohádku na Vánoce ujít?

Protože je nesmírně zábavná, příjemná a udělá všem radost. Navíc Elvíra s Arminem jsou skvělá dvojka, stejně jako ministr s generálem!

PRINC ARMIN OSKAR HES

Ocitl jste se poprvé v roli prince, jaké to bylo?

Za mě to byla úžasná zkušenost, protože byla první pohádková. Z předchozích dramatických rolí jsem byl zvyklejší na jiný žánr, takže pro mě byla pohádka velmi osvěžující jak v herecké práci, tak bylo příjemné i to, že se nejednalo o žádný těžký, náročný, dramatický příběh s velkou tragédií, ale že to na konci dobře dopadne. Bylo to pro mě svěží a velmi příjemné.

Během natáčení vás neminuly kaskadérské výkony, prozradíte nám o tom víc?

Šlo o šermířskou scénu, na kterou jsem pyšný, protože jsme ji velmi svědomitě trénovali. Nicméně asi tři nebo čtyři dny před natáčením byla změněna lokace, což nám úplně rozbouralo celou choreografii, kterou jsme tak pečlivě nacvičovali. Já jsem měl představu, že to bude jako

ten šermířský souboj v Pirátech z Karibiku, kde Barbossa na lodi oddá ty dva hlavní aktéry. Moje představa byla taková, že během toho boje vyznám princezně lásku, jenže jak se trochu upravila ta lokace, byli jsme i my nuceni trochu improvizovat. Já z toho mám ale stále dobrý pocit. Otázka je, jak to bude vypadat ve filmu, ale moje představa je epická. Pak tam bylo ještě spousta jízd na koni, což jsem si vysloveně užíval. To byla taky moje první zkušenost.

Jak jste se šil se svou postavou prince, mohl jste mu vtisknout něco ze sebe?

Myslím, že do té postavy vždy dáváte něco ze sebe, že to je taková alchymie. Zčásti vytváříte postavu a zčásti jste to vždycky vy, to se nedá úplně oddělit, protože pak byste musel být bipolární nebo mít více osobností, což naštěstí nemám, doufám. Velmi jsem se do toho zamiloval, bavilo mě to, protože jsem najednou mohl zvolit jiné herecké prostředky a musel si prostě hrát na prince. To je podle mě spíš u princezen nebo u holčiček, je to takový dětský sen, a u mě byl takový příjemný, hřejivý pocit, že jsem mohl v sobě hledat prince.

Vy jste si nejdřív zkusil ty drsnáky nebo chlapy, kteří se neleknu ničeho.

Tak teď hraju sice princátko, ale odvážného kluka, dobře smýšlejícího, s jasným přesvědčením, kterému pak narazí do nosu princezna, která je taky velmi rázná, velmi svérázná. A dá je dohromady záhada strašidelného zámku.

Pohádky často obsahují taneční prvky, dostal jste prostor uplatnit svůj taneční talent? Byla choreografie součástí scénáře? Nebo jste se mohl zapojit do jejího vytváření?

Nemohl jsem se úplně zapojit do jejího vytváření. Měli jsme choreografku Danu Gregorovou, která postavila celou plesovou scénu se spoustou tanečníků. My jsme tam s princeznou měli hrát, že neumíme tancovat. Já jsem se snažil vypadat nešikovně, doufám, že se mi to snad podařilo.

Tanec bývá řečí těla, pomáhá vám v herectví právě to, že umíte skrz pohyb vyjádřit emoci, příběh, dynamiku?

Určitě, já se považuji za fyzického herce. Vycházím hodně z těla, z pudů, z nějakého mého fyzického. Je to součást, dlouho o tom neteoretizuju, ale spíš se nacítím na tělo a vytvářím postavy. Nějak se snažím přes svoje tělo všechno vnímat, a když se s postavou sžiju, tak to myslím doslova. Zkoumám, jak se asi cítí v té vlastní kůži. Pro mě je tělo v tomhle úplně zásadní. Když si přečtu o postavě 600 stran, tak je to samozřejmě důležité a je to součást přípravy, ale pro mě je možná důležitější, co to vlastně je za fyzickou postavu.

Když se ohlédnete zpět, co byste vzkázal svému mladšímu já, které možná kdysi snilo o podobné roli prince?

Já jsem nikdy úplně nesnil o princovi, spíš o tom snila moje rodina. Každý rok mi na Vánoce říkali: Kdy už budeš ten princ? Pořád hraješ nějaké dramatické, těžké, náročné role a my bychom si přáli vidět tě v hezké pohádce! ...tak letos se jim to splní. Také přítelkyně měla radost, protože

i ona se radši kouká na příběhy, kde ta postava neskončí tragicky. Třeba jak já většinou končím ve filmech a seriálech a představeních a dalších, spíš pro ni to bylo osvěžující. Není to zatěžkané nějakou tragédií. Snad to bude osvěžující i pro diváky, kteří na to budou koukat.

Dáte dohromady vašich pět nejoblíbenějších vánočních pohádek?

Já mám rád Korunního prince, mám rád Tři bratry, to mám moc rád, a samozřejmě Tři oříšky pro Popelku a Mrazíka a pak miluju vánočního Grinche.

Obecně řečeno se díváte na pohádky rád? Na kterou pohádku se podíváte, kdykoliv máte náladu?

Je to spíš vánoční záležitost, na pohádky přes rok moc nekoukám. Přítelkyně to má ráda, disneyovky já teda taky a hledá se Nemo je náš evergreen. Teď jsme narazili na Jak vycvičit draka, to je taky moc krásná pohádka, takže se k tomu občas přes ten rok vrátíme, ale o Vánocích to jede jedna za druhou.

GENERÁL PAVEL KŘÍŽ

Jak byste divákům popsal svou pohádkovou postavu?

Generál je naivní a důvěřivý, ale chybí mu jeho válečná minulost, kdy se zúčastnil s králem spousty bitev. Kvůli své nostalgii se nechá snadno zmanipulovat.

Generál patrně nebude právě sympáťák na první dobrou. Mohl jste si ho trochu přizpůsobit tomu, jak jste si ho představil během čtení scénáře, nebo byla představa tvůrců daná?

Generál je dobrosrdečný sympáťák. Začne se měnit teprve pod vlivem ministra, který jeho důvěřivost zneužije pro své vlastní plány.

Jste rád, když můžete své roli vtisknout nějakou svou vizi, nápad?

Ano, samozřejmě. To je vždycky velmi důležité pro každou postavu.

Co by si měli diváci odnést po zhlédnutí pohádky?

Příjemný pocit, že dobro zvítězilo nad zlem.

Na jakou scénu z natáčení pohádky Záhada strašidelného zámku hned tak nezapomenete a proč?

Budu si určitě pamatovat scény ze zámecké zbrojnice. Generál miluje jídlo a pití a v každé z nich jsem něco jedl. A pokaždé něco jiného. Jednou klobásu, potom okurku a vanilkovou zmrzlinu. To samo o sobě by bylo v pořádku, pokud by se všechny tyto scény netočily za sebou a v jediný den.

Máte rád pohádky? Pokud ano, sledujete je zásadně během Vánoc, nebo klidně v průběhu roku? Prozradíte nám některé favority?

Pohádky mám rád, ale na Vánoce se k nim většinou nedostanu. Nejraději mám všechny staré a klasické.

GYDOPATEKA HORTENZIE JANA PLODKOVÁ

Gydvatelka nebo chůva Hortenzie je další vaší pohádkovou rolí. Čím vás oslovil scénář?

Svoji laskavostí i lehkou mírou napětí. Když jsem scénář četla, usmívala jsem se. A navíc, jelikož svůj volný čas trávím nejradši na zahradě, odmítnout roli, která nese jméno Hortenzie, jsem zkrátka nemohla.

Jaká bude vaše chůva Hortenzie? Můžete o jejím charakteru něco málo prozradit?

Hortenzie je vychovatelka, ale i blízká přítelkyně princezny Elvíry. Ona více než vychovává – ochraňuje a zároveň podporuje Elvířiny, na princeznu neobvyklé, talenty. Má smysl pro humor i spravedlnost. A ačkoliv žije na královském dvoře, mnohdy si dovolí více než etiketa povoluje.

Mohla jste si Hortenzii maličko upravit k obrazu svému, respektive tomu, jak na vás zapůsobila během čtení scénáře?

Nebylo co upravovat. Líbila se mi tak, jak byla napsaná. Na schůzce s režisérem Ivem Macharáčkem jsme si pouze potvrdili, že ji vidíme stejně.

Jak jste si užila natáčení v zámeckých interiérech, kostýmy, známé i nové herecké kolegy kolem sebe i modernější prvky, které se v Záhadě strašidelného zámku objeví?

Celý projekt mě velmi bavil. Těšilo mě být na place se Sofií a Oskarem, se kterými jsem strávila nejvíce času. Bavilo mě pozorovat maskérské proměny, především první natáčecí den, kdy jsem poprvé viděla Tomáše Maštálíra a Pavla Kříže. A zámek s nádherným parkem a interiéry, to byly kroky do minulosti, kdy na každém detailu záleželo. Co víc jsem si mohla přát? A abych nezapomněla, strašně mě bavila paruka, kterou pro mě vytvořila Ivanka Němcová.

Jaká byla vaše nejoblíbenější scéna během natáčení?

Ta, která vyžadovala modernější prvek. Dalo by se říct až kaskadérský. Bylo to vykročení z komfortní zóny a nakročení k tomu, co bych chtěla umět, ale jako člověk toho nikdy nebudu schopná.

Obecně máte radši modernější pohádky, nebo spíš ty klasické?

Jsem spíš klasik, možná z nostalgie. Na pohádkách jsem vyrostla, tudíž většinu z nich mám s něčím spojenou.

Ovšem i v poslední době vznikly krásné pohádky, které jsou zábavné, nepodbízejí a inteligentní.

Prozradíte nám vašich vánočních pohádkových top 5?

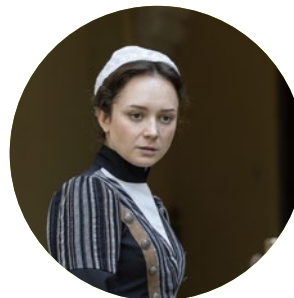
S čerty nejsou žerty, Perinbaba, Tři oříšky pro popelku, Čertí brko, rozhodně ne z toho důvodu, že v ní hraju, a Sedmero krkavců od Alice Nellis

Král Vilém
Tomáš Maštálir

Ministr
Jiří Mádl

Komorná
Gabriela Heclová

Komorník
Jaromír Dulava

NEJVĚŠTŠÍ ZÁZRAK

Nepovedený čaroděj, krásná princezna a nespokojený pekař jsou hlavní hrdinové napínavého pohádkového příběhu o lásce, zradě a také oběti, která je tím největším zázrakem.

scénář: Hana Lasicová // **námět:** Anton Škreko // **kamera:** Matej Šomrák // **architekt:** Tomáš Berka // **kostýmní výtvarnice:** Ivana Struhárová // **producentka Danae Production:** Veronika Paštěková // **výkonná producentka ČT:** Barbara Vidlička // **Monika Effenbergerová** // **kreativní producentka ČT:** Barbara Johnsonová // **režie:** Tomáš Jančo // **hraji:** Martin Klinčúch, Chiara Mederová, Alexander Bárta, Ľuboš Kostelný, Adrián Hudák, Richard Hainc, Jan Budař, Michal Isteník, Petra Polnišová, Iveta Pagáčová a další

Pohádka Největší zázrak se bude vysílat duálně, diváci České televize si ji mohou pustit jak v českém, tak ve slovenském jazyce.

Barbara Johnsonová
Kreativní producentka

„Scénář Hany Lasicové mě velmi příjemně překvapil. Byl dobře vystavěný na tradičním pohádkovém půdorysu souboje dobra a zla, dostatečně dramatický, ale zároveň vtipný. Máme tu sympatickou ústřední dvojici, princeznu Annu a pekaře Ondřeje, která by mohla být blízká i dnešnímu mladému divákovi. Oba své místo ve světě teprve hledají a musí se naučit porozumět především sami sobě. Velmi výrazná a zajímavá je postava čaroděje Lába. Ten svoje schopnosti propůjčí zlu, ale brzy svého činu lituje. Jenže vše napravit nebude vůbec snadné a bude k tomu potřeba velké odvahy. Zkrátka největší zázrak nemusí být vždy jen láska a k vítězství dobra je někdy zapotřebí té největší oběti. I to je poselství naší pohádky.“

Tomáš Jančo

Režisér

Největší zázrak je vaše první vánoční pohádka. Co pro vás osobně znamená?

Dobrá pohádka by podle mě měla obsahovat prvky komedie, dramatu, romantiky, dobrodružství a klidně i hororu. Pohádku proto považuji za žánr žánrů. Jsem jejich velkým fanouškem, a proto pro mě byla možnost natočit si jednu skutečně krásnou výzvou. Nabídku jsem přijal hned, jak padlo slovo pohádka. Věděl jsem, že mě to bude bavit. Těší mě, že jsem si mohl takto pohrát.

Jaký byl váš první dojem, když jste četl scénář?

Samozřejmě tam byly věci, které se mi nelíbily nebo mi nefungovaly, ale ten přesah do reality mě opravdu zaujal. Mám pocit, že jsme si s Hanou Lasicovou dobře sedli, a ona mi připravila první přepis, který mě doslova odzbrojil a dal mi prostor ke hře s herci a vymyšlení vtipků, které pak doslova samy natékaly do kamery.

V pohádce hrají i čeští herci – Jan Budař jako král Ladislav a Michal Isteník jako Bojoslav. Měl jste při castingu jasnou představu, nebo vás někdo překvapil?

Představa samozřejmě byla a o některé herce jsme museli i zabojet, ale stálo to za to. Musím říct, že mě překvapili téměř všichni – mile překvapili. Mám pocit, že si všichni sáhli trochu za své dosavadní hranice. Myslím, že se v tom opravdu našli a natáčení si užívali. Když se tohle podaří, tak to jde trochu samo. Jan Budař dal svému králi krásný rozsah, jeho postava se velmi obratně pohybuje mezi bezradným otcem trucující puberťačky a králem Lví srdce. Je to dobrý král právě proto, že nikdy netoužil být králem. Na druhé straně Michal Isteník coby představitel moci a kuplíř války dal své postavě svěží nadsázku a velmi přesně balancuje mezi čertem a šaškem. V dnešní době bylo čím se inspirovat.

Humor a nadsázka jsou pro Největší zázrak klíčové. Bylo pro herce těžké udržet se a nerozesmát se?

Někdy to bylo těžké. Stávalo se, že herci smích neudrželi. Ještě lepším znamením ale bylo, když ho neudrželi členové štábu. Herci rychle pochopili, že čím vážnější někdy jsou, tím t může být vtipnější. Humor totiž nevyplyvá ze šaškování. Na place mám rád dobrou náladu a herci to vědí, ale všechno zůstalo v poměrně disciplinované rovině. Každá naše postava přináší humor trochu jiným způsobem a mám pocit, že to herce velmi bavilo. Často jsme zašli i do trochu bláznivější komedie – především při improvizacích během natáčení. Až ve střížně jsme

pak některé fórký vyhazovali, aby postavy nezůstaly jen vtipné, ale fungovaly i jejich temnější stránky.

Jak byste charakterizoval hlavní postavy, princeznu Annu a pekaře Ondřeje?

Jsou to zástupci dnešní mládeže, tak trochu ztracení, nevědí, co chtějí. Dívají se za horizont, a často tak přehlíží, že to, co potřebují a hledají, mají přímo pod nosem. Ondřej má pocit, že se narodil pro něco většího, zatímco Anna naopak nechce nést princeznovské břemeno. A právě tím přehlíží to, v čem jsou skutečně dobří, co je vlastně jejich osudem.

V pohádce se objevuje také čaroděj Láb. Můžeme se těšit na kouzla, čáry, efekty a triky?

Ano, budou tam kouzla, čáry, efekty i triky. Co by to bylo za čaroděje bez těchto atributů? Láb je nešikovný a sobecký čaroděj, který sice má kouzelnou moc, ale neumí ji nijak rozvíjet ani využít. Je to takový kšeftař s kouzlem. Podle mě je Láb hlavní postavou filmu, nese v sobě poselství naší pohádky. Právě na něm divák pochopí, jak je pro každého člověka existenčně důležité si přiznat chybu a najít odvahu ji napravit. Jen tak se člověk může posunout dál. Myslím, že právě to v dnešní společnosti často bolestně chybí.

Čím se Největší zázrak liší od ostatních pohádek?

Kromě všeho, co jsem už zmínil, je to především laskavý humor a fakt, že pohádka není úplně odtržená od reality, kterou dnes všichni žijeme. Dívá se na ni pohádkovou optikou.

Kterou vánoční pohádku si během svátků nikdy nenecháte ujít?

Mezi moje stálíce patří Byl jednou jeden král, Tři oříšky pro Popelku, Král Drozdí brada nebo Pekařův císař... mohl bych pokračovat. Trochu mě mrzí, že dnešní děti už tyto klasiky tolik neocení.

Hana Lasicová
Scenáristka

Jak byste divákům přiblížila pohádku Největší zázrak?

Snažili jsme se vytvořit nekonvenční pohádku v klasickém rámu. Máme tu krále, princeznu, zámek s poddanými, spoustu kouzel... ale příběh je postavený na neschopném a vychytralém čarodějovi, který je nám vlastně sympatický, protože je v mnohém jako my.

Co pro vás bylo při psaní klíčové?

Záleželo mi na tom, aby příběh i postavy byly současné, i když oblečené do historického, pohádkového hávu. Klíčová byla romantika, ale hlavně humor. Humornou pohádku jsme tu už dlouho neměli.

Pracovala jste při psaní s klasickými pohádkovými motivy?

Ano, na tom jsme se dohodli hned od začátku, že naše pohádka musí mít klasické prvky: kouzla, krále, princeznu, pilné i líné poddané. A že ať se děje cokoli, dobro musí nakonec zvítězit nad zlem.

Dala vám některá postava při psaní zabrat?

Ne. Všechny postavy jsem si velmi rychle oblíbila. Opravdoví lidé dávají zabrat víc než ti fiktivní.

Když jste viděla finální obsazení pohádky, odpovídalo i vaší scénářistické vizi?

Mohu zodpovědně prohlásit, že jediný, kdo naprosto odpovídal mé představě, byl Jan Budař s parukou. Nevím, jestli někdy nějaký král vypadal královštěji.

Jaké je poselství pohádky Největší zázrak?

Láska k druhým a sebeobětování pro jejich dobro – to je ten největší zázrak.

Mezi vaše výrazné projekty se řadí emočně nabitě snímky jako Služka nebo Příliš mnoho lásky. Máte rozdílný přístup při psaní scénáře určeného pro dospělé publikum oproti scénáři, který má oslovit celou rodinu, zejména ty nejmladší diváky?

Naštěstí jsem měla hodně zkušeností s rodinným seriálem Oteckové, který dobře fungoval jak pro mladší, tak pro starší publikum. Nejdůležitější složkou je podle mě v tomto případě humor. Na tom jsme se také při psaní pohádky rychle shodli – že chceme odbočit od klasické slovenské pohádkové tvorby posledních let a chceme přinést pohádku, u které se budeme bát, budeme zamilováni, ale hlavně se u ní budeme moci zasmát. Především v dnešní době je humor osvobozující.

PRINCEZNA ANNA CHIARA MEDEROVÁ

Jak byste představila princeznu Annu?

Anna je dcera krále Ladislava, iniciativní, do všeho se hned pouští, nejprve jedná, a pak teprve přemýšlí, je obletovaná nápadníkem Ondřejem, ale nevěří v lásku. A ráda střílí z luku.

S rolí princezny přichází velká zodpovědnost, protože se jedná o tradiční postavu, která měla a bude mít mnoho dalších ztvárnění. Jak jste se na ni připravovala?

Sama princezna Anna není tou klasickou princeznou, má různé netradiční vlastnosti a je určitě dominantnější. Velkou oporou mi byl režisér, který mě vždy uměl usměrnit. A protože je to týmová práce, tak jsme s Martinem Klinčúchem – představitelem Ondřeje, vedli diskuse o jejich vztahu, protože ten se bude během děje krásně rozvíjet. Uvidíme, jaké budou reakce diváků.

Čím si vás vaše pohádka získala?

Asi svým kouzlem, které v sobě má, svým příběhem

a celým tvůrčím týmem, který na ní pracoval, protože to byl opravdu dream team.

Zamilovala jste se do pohádkového prostředí plného boje dobra a zla, humoru a fantazie?

Samozřejmě, kdybych mohla, žila bych v pohádce celý život, ale bohužel situace na Slovensku to neumožňuje a je třeba být realista. Snažím se alespoň být dobrým člověkem každý den.

Naučila jste se něco nového od své filmové postavy?

Naučila jsem se být odvážnější, nebát se vyjádřit svůj názor, nepodřizovat se autoritám a občas být méně podrážděná. Také si pamatovat, že všechno zlé se obrátí v dobré a užívat si každý den, jako by byl poslední.

Do jaké míry jste mohla princeznu utvářet vy sama?

Měli jsme v tom volnou ruku, mnoho věcí vznikalo na místě úplně přirozeně a spontánně. Na place byla legrace právě proto, že jsme mohli improvizovat. Celá atmosféra byla uvolněná, takže jsme mohli svobodně tvořit, bavit se a užívat si natáčení.

Jak jste se sžila s kostýmem?

Tak s kostýmy jsem měla velký problém. Kostýmových zkoušek bylo nespočetné, stále se něco předělávalo, měnilo, přešívalo, protože Anna měla mnoho šatů. A některé byly korzetové, tlačily mě a při jednom natáčení mi bylo dokonce tak zle, že mě z nich museli okamžitě vysvobodit, protože jsem myslela, že omdlím – nemohla jsem dýchat. Obdivuji všechny ženy té doby, které musely nosit tak těžké šaty. Každopádně to bylo velmi obohacující obléct se do té doby a být na chvíli princeznou.

Co máte na Vánocích nejraději?

Celé vánoční období mám neskutečně ráda, užívám si čas s rodinou, návštěvy, pohádky v televizi a lenošení

na gauči s pohárem svařeného vína. V tomto období chodím i na svaté mše, půlnoční nikdy nevynechám. Mám ráda i ten shon, protože dárky sháním na poslední chvíli, stejně jako zdobení stromčku. A miluji všechny zimní sporty.

SVÁTEČNÍ POHODA S ČT2

KE VŠEM ČERTŮM

Pohádka Ke všem čertům autorky Jany Ozorákové a režiséra Jana Bártka je inspirovaná klasickým titulem Čertův švagr Boženy Němcové s přihlédnutím k dalším literárním převyprávěním. Vznikl svébytný příběh, který z těchto předloh čerpá základní dějovou linku a některé motivy. Je posílena cesta hrdiny, kterým je osiřelý Matěj, a jeho vztah k princezně Elence, přerůstající z dětského kamarádství v lásku. Sledujeme, jak se z malého naivního bázlivého sirotka stává odvážný

mládenec ochotný postavit se zlu tváří v tvář. Matěj stojí proti úlisné zlé lichváře Grošové, která se chce zmocnit vlády nad celým knížectvím. Čerti už málem mají Grošovou v pekle, ale Matějovou nešikovností se její zápisy v knize hříchů smažou. Nakonec se v pekle ocitne prchající Matěj a zažije tam svérázný výcvik k samostatnosti. Při návratu na zem se musí opět utkat s Grošovou a také zjistí, že bohatství není cestou ke štěstí. Čerti zde představují nejen spravedlnost, ale jsou i vtipnými glosátory Matějova jednání. Vnější děj do napínavého děje humor a nadhled.

scénář: Jana Ozoráková // **kamera:** Simon Todorov // **dramaturgie:** Markéta Hoskovcová, Klára Vlasáková // **architekt:** Petr Zeman // **kostýmní výtvarnice:** Katarína Chválová // **umělecká maskérka:** Kamila Jarišová // **výkonný producent:** Petr Nezval // **kreativní producent:** Luděk Horký // **režie:** Jan Bártek // **hraji:** Samuel Pavelka, Věra Sagulová, Sára Lešková, Alan Ptáček, Matěj Čipera, Veronika Slámová a další

Tradiční vánoční televizní pohádka pro neslyšící děti a jejich rodiče v českém znakovém jazyce, který je doprovázen dabingem pro slyšící diváky.

iVysílání

2

Festival pohádek pro neslyšící odstartuje na ČT2 21. prosince, po celé vánoční období bude také v iVysílání k dispozici všech deset pohádek pro neslyšící. Novou pohádku Ke všem čertům doplní Čarodějnická pohádka, Dvě Mařenky, O kouzelné rybí kostičce, Nepovedený čert, Nejkrásnější dar, Kde bydlí strašidla, Loupežnická balada, Vánoční království a Vodníková princezna.

Luděk Horký
Kreativní producent

„Ke všem čertům je jubilejní, desátou pohádkou pro neslyšící z produkce České televize. Námět čerpá z klasické předlohy Boženy Němcové, konkrétně z Čertova švagra. Mimochodem Národní báchorky a pověsti, obsahující Čertova švagra, vydala Němcová tiskem poprvé v roce 1846, což znamená, že krátce po Vánocích uplyne od této události rovných 180 let. To sice není v pohádkovém světě žádný věk, přesto je to úctyhodné číslo.

Už proto, že za více než dvě století inspirovala tahle moudrá lidová pohádka vznik celé řady uměleckých děl včetně několika významných. V padesátých letech dvacátého století mohli diváci navštívit stejnojmennou dětskou operu, v sedmdesátých letech pak slyšet rozhlasovou hru režiséra Karla Weinlicha s hvězdným hereckým obsazením té doby. V roce 1984 byla látka zpracována hned na dvou frontách. Vznikla populární televizní pohádka Čertův švagr v režii matadorky žánru Vlasty Janečkové v hlavních rolích s Ondřejem Havelkou, Vladimírem Rážem, Veronikou Freimanovou a Dádou Patrasovou. Současně spatřil světlo světa kultovní film Hynka Bočana S čerty nejsou žerty. A k dalšímu zapracování došlo hned o deset let později v televizní inscenaci O Nesytovi. Už se zdálo, že v novém

miléniu dají tvůrci předloze odpočinout, ovšem přišli jsme my a naše rozhodnutí adaptovat populární příběh do českého znakového jazyka. Je na místě podotknout, že tlumočení do znakového jazyka, jak ho známe z rámečků v obraze například ve zpravodajství, je něco úplně jiného než přímá tvorba v českém znakovém jazyce, kdy se gesta neslyšících herců stávají nedílnou součástí obrazové kompozice. Český znakový jazyk nemá totožnou slovní zásobu s běžně užívanou češtinou. Proto je tlumočení velmi obtížné a sdělení v něm bývá zjednodušováno. Televizní pohádky pro neslyšící jsou naproti tomu tvořeny přímo v českém znakovém jazyce tak, aby dostal adekvátní prostor. Tak jako slyšícím dětem pomáhá při rozvoji slovní zásoby četba nebo sledování dramatických pořadů dobré literární úrovně, k rozvoji slovní zásoby neslyšících dětí přispívají naše pohádky. Současně jsou televizní pohádky v českém znakovém jazyce nejlepší cestou, jak zprostředkovat neslyšícím naše národní kulturní dědictví, protože ani četba – z důvodu odlišnosti psaného a znakového českého jazyka – není vždy možná. Pro mě osobně je formát českotelevizní pohádky pro neslyšící důležitý tím, že pohádky mají současně velmi kvalitní dabing pro diváky slyšící a že jde o dokonale asimilační vánoční televizní projekt. Proto jsem rád, že se mi podařilo pro režii získat nového, mladého talentovaného režiséra Jana Bártka, který nejenže při natáčení spojil český znakový jazyk s nesmírně originálním a poetickým jazykem filmovým, ale navíc ve spolupráci se scenáristkou Janou Ozorákovou a dramaturgyněmi Markétou Hoskovcovou a Klárou Vlasákovou vdechl známému pohádkovému příběhu nový život, připomínající nápadně ten, který sami žijeme tady a teď. A dosáhl toho bez laciných aktualizací. Pohádka je velmi starý slovesný žánr, který má dar lidi v nejširším slova smyslu propojovat. Spojuje nejen děti s dospělými a dospělé s dětmi, ale předává lidovou moudrost ze století do století a přibližuje nás tak k našim předkům. A co víc, skrze pohádky a shodné pohádkové motivy se propojují nejen vzdálené generace, nýbrž i vzdálené kulturní okruhy.

Tak proč by pohádka neměla propojovat i světy neslyšících se světy slyšících? A věřte, že pořád je co propojovat!”

Jan Bártek

Režisér

Pohádka Ke všem čertům je vaší první pohádkou, když nebudeme počítat studentská díla. Točíte rád filmy pro dětské publikum?

Je to tak! Na univerzitě nás spolu se spolužákem Honzou Otrubou nebavilo dělat ta obyčejná režijní cvičení, tak jsme spojili několik prací do jedné půlhodinové pohádky. A byla to skvělá zkušenost, moc nás to naučilo! Ale popravdě, točit vánoční pohádku, to je můj velký sen už od puberty. A dětské tvorbě se díky České televizi věnuji s nadšením už delší dobu. Asi jsem sám ještě víceméně dítě.

Letošní pohádka sází na oblíbenou čertovskou klasiku. Prozradíte nám o ní něco víc?

Dramaturgický tým mého oblíbeného producenta Ludka Horkého, dvě opravdu skvělé dramaturgyně Markéta Hoskovcová a Klára Vlasáková, přišel s tím, že neslyšící by si zasloužili nějakou klasickou pohádku a panuje shoda, že by to měl být Čertův švagr. Někakou dobu jsem jim to rozmlouval, protože jsem věděl, že tento projekt není zrovna přefinancovaný a především S čerty nejsou

žerty, což je adaptace Čertova švagra, je možná nejlepší československá filmová pohádka vůbec. Rozhodně je jednou z nejoblíbenějších. Jen málo lidí z toho filmu nezná nějakou hlášku. A taky protože samotný původní Čertův švagr je dost epický, výpravný, s filmově nejednoduchou strukturou. Nakonec mě ale přesvědčili, také proto, že neslyšící děti Bočanovu klasiku prakticky neznají. Rozhodli jsme se tedy vypůjčit si od Němců ještě další prvky, i z jiných pohádek a předložit naši skromnou adaptaci. Ta určitě nemá a nemůže konkurovat S čerty nejsou žerty, ale má být svá, a přitom vyprávěná s láskou k původní předloze. Scenáristka Jana Ozoráková, která je na celovečerní ploše taky debutantkou, udělala obrovský kus práce a napsala moc hezký scénář, který jsem jí trochu pomohl pošolíchat, a tady to máme: Ke všem čertům.

Pohádka pro neslyšící vzniká v České televizi už jubilejné podesáté. Jak velká je to výzva pro režiséra? Točil jste již někdy pro neslyšící publikum?

Bylo to mé poprvé a byla to skvělá zkušenost. Náročná, protože jsem musel neustále kalkulovat co a jak upravit, jakou zvolit filmovou řeč. Dělal jsem si velké rešerše, nakoukával dokumenty, filmy o neslyšících i pro neslyšící. Samozřejmě jsem viděl spoustu dílů Televizního klubu neslyšících a naučil se nějaké základní znaky a fráze. Ale neslyšící komunita, všichni herci a lidé kolem, mě přijali skvěle a byli maximálně nápomocní. Mimo jiné jsem bral jako povinnost citlivě koučovat naše neslyšící protagonisty tak, aby působili jako herci. Aby zkrátka nebylo poznat, že jde v drtivé většině o neherce, i když obrovsky talentované, kteří si museli vzít na natáčení dovolenou. Je rozdíl, jak připomínkujete profesionální herectvo a jak neherce.

Je něco, čemu musíte věnovat během natáčení zvláštní pozornost a péči při práci s neslyšícími protagonisty?

Musel jsem si dávat pozor na hubu, protože všechno, co jsem řekl, pak tlumočnice do znakového jazyka hned překládaly. Já třeba u monitoru hodně prožívám to, co se zrovna natáčí na kameru, a fandím jako u fotbalu, takže

někdy jsem si musel dávat pozor na výrazivo. Jinak jsme workflow jak na to chytili už na čtených a hereckých zkouškách. O tlumočení se nám staraly Daniela Nováková a Eva Radilová a byly výborné. Asi největší rozdíl oproti klasickému natáčení tedy byl, že připomínkování herců trvalo díky tlumočení déle, a ten, že na natáčení nebyli zvukaři, protože se vše dodělává v postprodukci.

Je třeba konzultantů nebo znakujících specialistů pro hladký průběh natáčení? Můžete nám přiblížit, jak to na place probíhá?

Ano, je nutné mít na place supervizory znakového jazyka, protože i neslyšící šumlují, tedy občas nejsou v mluvě přesní, pregnantní. Stejně jako když hovoříte. My jsme měli po celou dobu projektu k ruce zkušeného Milana Fritze, jehož na pár dnů zastoupila Miroslava Tylová, kteří perfektně dbali na to, aby repliky byly znakovány správně a přesně. A řeknu vám, že to není žádná sranda, i do znakování se často vloudí chybka, kterou v běžné řeči prominete, ale tato pohádka má i edukační účel, takže znakování musí být správně. V praxi to fungovalo tak, že se dlouho před natáčením udělal překlad textu scénáře do znakového jazyka. Vzniklo video, které nějak sjednotilo výrazy. Herci si video, ale i text nastudovali. Na čtených a hereckých zkouškách jsme pak procházeli text a usazovali si dál výrazy a znaky. Zároveň přitom probíhaly klasické herecké zkoušky, kdy jsme zkoušeli jednotlivé scény a snažili jsme se s herci proniknout do postav. Stále jsme měli po boku tlumočnice. Na place jsem pak točil celkem klasicky, připomínkoval jsem herecká jetí a do toho mi za krkem seděl jako našeptávající čert Milan Fritz a pečlivě hlídal, aby herci znakovali správně. Ano, často se stalo, že když jsem byl nadšený z hereckého výrazu, přišel Milan s tím, že je to sice hezké, ale znakování je chybné. Nicméně vždy jsme se nakonec dobrali výsledku, který byl správný za všechny strany. Po sestřihání filmu následovala ještě dvě kolečka připomínkování, kdy Milan opět prošel celou pohádku a komentoval, jestli jsou znaky v pořádku a zda jsme něco nechtěně neustříhli. Tady musím ocenit střiháče Ondřeje Šošolika, který kromě toho, že celou pohádku střihnul náramně a za skvělý čas, musel střihat na hluchou a jen si domýšlel, co který znak znamená, a celý film skládal podle scénáře.

Co pro vás bylo nejnáročnější?

Rozhodnout se, jestli do toho půjdu, abych to nepokazil. A taky protože bylo jasné, že to bude spousta práce, proniknout do úplně nového světa.

Jak se hledá rovnováha, aby byla pohádka také pro běžné publikum?

Je to něco mezi exaktní matematikou a prací s prchavým pocitem. Tak jako ve filmařině obecně. Časem navíc ztrácíte odstup: dostanou diváci informací v ten či onen moment dost? Nebo málo? Co stačí vyprávět obrazem a co zvukem nebo gesty? Navíc jsem pochopil, že neslyšící diváci nejsou tak zvyklí na jinotaje jako slyšící divák. Jak je v útlumu jeden smysl, potřebují se neslyšící přirozeně trochu lépe chytit, vysvětlit. Ale věřím, že to jakž takž trefujeme. Hlavní je v tomto žánru beztak příběh a ten buď táhne, nebo ne.

Víte, jaké jsou všeobecně reakce na českotelevizní pohádky pro neslyšící?

To je velká věc. To, že Česká televize točí pohádky pro neslyšící, je celkem ojedinělé, chvalitebné a obecně to sklízí skvělé ohlasy. V neslyšící komunitě jde samozřejmě o veledůležitý moment celého roku. Ale zároveň mě mrzí, že s nimi Česká televize nemůže dál do světa. Já jsem totiž nevěděl, že znakový jazyk je velmi regionální! Už na Slovensku by té naší pohádce moc nerozuměli. Když přijeli herci bratři Mikulíkové z Brna, Pražáci si je dobírali, ať jim do Prahy nenosí ty brněnské výrazy. Vždycky jsem si myslel, že všichni neslyšící spolu komunikují jakýmsi jednotným znakovým esperantem, ale chyba lávky, naopak. Jak byly komunity neslyšících řecké ne ve středu zájmu, vyvíjely se znakové jazyky v různých zemích dost samostatně. Byl bych moc rád, kdyby tato pohádka napomohla tomu, že se slyšící lidé budou o neslyšící komunitu víc zajímat. A nebudou se bát a hledět skrze prsty. Z mé zkušenosti jsou neslyšící fantastičtí a neuvěřitelně pohodoví lidé. Já si to vykládám

tak, že je to tím, že neslyší ten brajgl kolem. A ten fokus, klid, jim v určitém směru závidím. Neslyšící navíc hovoří nádherným znakovým jazykem a ten si diváci budou moci prohlédnout v naší nové pohádce. Hluboce věřím, že příjemní letošní vánoční svátky jak neslyšícím, tak slyšícím.

Jana Ozoráková

Scenáristka

Mohla byste nám popsat, jak se zrodila pohádka Ke všem čertům?

S nápadem napsat novou pohádku na motivy Čertova švagra od Boženy Němcové přišla dramaturgyně Markéta Hoskocová. Chtěli jsme ten příběh vyprávět trochu jinak. To jinak pak bylo na mně jako scenáristce.

Je pro scenáristu jednodušší vycházet z již vzniklého díla, nebo dát průchod vlastní fantazii?

Člověk určitě cítí k předloze respekt. Ale i Božena Němcová vyprávěla pohádku, kterou kdosi vyprávěl zase jí. Pohádky, které nikdo nevypráví, skončí v zapomnění. A tak vyprávíte. A při tom vyprávění vám pohádka sama naznačí, že by třeba mohla jít víc s dobou, obléknout si modernější šaty a podobně, že se té své fantazie nemusíte v jejím případě vůbec bát, že je za ni vlastně ráda.

V jednom z rozhovorů jste řekla, že být scenáristou je o schopnosti snít, vymýšlet si a být jako dítě, které může porušit cokoli, co není proti etice. Jde to ve scénářích pro pohádky samo?

Jde. Jen některým snům musíte nakonec navléct ohlávky, aby byly realizovatelné.

Která část scénáře vás v nové pohádce osobně baví nejvíc?

Mám moc ráda scénu s věšením prádla. Je to okamžik, kdy jsou Matěj a Elenka sami spolu, díky tomu zapomenou na všechny starosti a my je vidíme jako dvě

obyčejné děti, které neztratily schopnost hrát si a radovat se a třeba i trošičku zlobit. Od téhle chvíle jim jako divák držím ještě víc pěsti, protože vím, o co všechno přicházejí. Ale těch scén je spousta, vlastně celá pohádka.

Jak moc bylo třeba zasahovat do původního díla z důvodu srozumitelnosti pro dnešního diváka?

Myslím, že pohádka Boženy Němcové je srozumitelná stále, jen u nás příběh prožívají trochu jiní hrdinové, zasažení do jiných okolností. Ale pořád tu jsou čerti, co poctivě dohlížejí na to, aby zlo bylo potrestáno. A dobro naopak potřebuje získat větší sebevědomí.

Jak jste při psaní scénáře zohledňovala potřeby neslyšícího publika?

Musela jsem si uvědomit, že mateřským jazykem neslyšících je znakový jazyk. Čeština je až druhý jazyk, a ne vše z ní jde do jazyka neslyšících přeložit. Tomu bylo třeba přizpůsobit dialogy či různé slovní hříčky, které najednou nefungovaly.

Jaká jsou specifika práce pro vás jako scenáristku, co je pro vás jiného oproti natáčení projektů pro slyšící?

Já osobně jsem se kromě jazykových specifik s jinými nesetkala, ale nikdy nezapomenu, jak krásně na mě působila návštěva na place. Natočit pohádku ve znakovém jazyce jsme všichni vnímali jako poslání, a tak si moc vážím toho, že jsem mohla být součástí týmu.

Máte už představu o nějakém příběhu nebo postavách, které byste si představovala jako námět na další pohádku?

Mám. Ale zatím jsem u bylo nebylo.

MATĚJ SAMUEL PAVELKA

Ke všem čertům je už vaše druhá hlavní role ve vánoční pohádce, jaké to pro vás je?

Cítím se velmi hrdý, že jsem měl možnost se opět zapojit a zopakovat si hlavní roli. Že se to povede i napodruhé jsem opravdu nečekal a byl jsem mile překvapen. Jsem nadšený a cítím velkou spokojenost. Hlavní role mi dodala sebevědomí. Natáčení pohádek je takový křest ohněm, je to opravdu silné. Naučil jsem se díky tomu trpělivosti, navíc se díky textu k natáčení učím i mnoho nových slov a dál se vzdělávám. Vidím, že herectví je těžká práce, ale je to pro mě opravdu obohacující zkušenost, za kterou jsem moc rád.

Jaký jste typ herce?

Na začátku jsem byl víc nejistý, pokyny jsem jenom poslouchal, nedovolil jsem si říct nic moc k procesu, spíš jsem sklápěl uši. Postupně jsem ale zjistil, že to pořád tak nejde. Začal jsem se k věcem vyjadřovat, když se mi něco nelíbilo a ohradit se, což je myslím moc důležité.

Jaká byla spolupráce s tvůrci v průběhu natáčení?

Spolupráce byla jednoduše nejlepší, jaká být mohla. Spolupracovalo se mi opravdu krásně, nemám nic špatného, co bych k tomu mohl říct. Všechno šlo výborně, nabíjelo mě to neskončenou energií. Opravdu nikdy na to nezapomenu.

Co podle vás na pohádkách v českém znakovém jazyce diváci nejvíc oceňují?

Myslím, že díky této pohádce je šířena i silná osvěta, což diváky celkově vzdělává. Získávají informace o a ve znakovém jazyce, a to je moc důležité.

Co byste si v budoucnu přál herecky vyzkoušet?

Chtěl bych se v budoucnu zapojit do dalších projektů. Rád bych si vyzkoušel i nějaký seriál. Je jedno, jestli se slyšícími nebo neslyšícími herci, ale nějaký dlouhodobější projekt. Chtěl bych být i součástí dalších pohádek a filmů.

LUCIFER ALAN PTÁČEK

Ve vánočních pohádkách jste si zahrál knížete, čaroděje Zachariáše a letos vás diváci uvidí v roli Lucifera. Jak byste popsal vašeho pekelníka?

Můj Lucifer není prvoplánově zlý, spíš hravý, trochu ironický a má rád, když se věci dějí podle jeho pravidel. Není čistým ztělesněním zla, spíš bytostí, která má svoji důstojnost a nadhled. Vlastně je v něm i kus humoru.

Jak probíhala vaše příprava na roli?

Příprava probíhala ve dvou rovinách. Tou první byla jazyková část – překlad scénáře z českého jazyka do českého znakového jazyka. Nejde přitom jen o gramatiku, ale i o kulturní aspekty světa neslyšících. Druhou rovinou byly čtené zkoušky, během nichž jsem se snažil vstřebat režisérovy představy o mé postavě. Inspiroval jsem se různými divadelními i filmovými zpracováními, ale nakonec jsem si Lucifera vystavěl hodně podle sebe. Přidal jsem mu jistou noblesu, aby to nebyla jen maska, ale aby v něm byl život.

Jak dlouho trvalo, než z vás v kostymérně a maskérně udělali čerta a jak jste se v kostýmu cítil?

První proměna trvala zhruba dvě hodiny. Maskéři odvedli obrovský kus práce – od rohů až po speciální líčení. Následující dny byla jejich práce už o poznání rychlejší. Kostým byl trochu těžký, ale dalo se na to rychle zvyknout. Jakmile jsem se podíval do zrcadla, věděl jsem, že jsem tam. Najednou se člověk začne pohybovat jinak a roli přijme i fyzicky.

Ke všem čertům je jubilejní, desátá pohádka České televize ve znakovém jazyce. Co na nich nejvíc oceňujete?

Oceňuji tu otevřenost pro oba světy. Svět lidí slyšících i se sluchovým postižením. Pohádka je pro všechny a tohle je důkaz, že myslíme i na ty, kteří běžně nemají stejný přístup k zábavě. Nejenže je celá v českém znakovém jazyce, ale je i dabovaná pro slyšící diváky a opatřena skrytými titulky pro ty, kteří o sluch přišli a český znakový jazyk neovládají. Je krásné vědět, že si ji mohou užít celé rodiny bez ohledu na bariéry.

Co by podle vás v žádné dobré pohádce nemělo chybět?

Dobro a zlo. A hlavně jejich střet, který nakonec přinese naději. Také humor, protože ten dává pohádce lehkost. A nesmí chybět ani nadčasové poselství, které si odnesou děti i dospělí.

Existuje nějaká pohádka, která vás při ztvárnění Lucifera inspirovala nebo vám je blízká?

Mám rád starší české pohádky, kde čerti nebyli jen strašidla, ale postavy se slabostmi a vtipem. Z novějších mě inspiroval třeba Anděl Páně, ne konkrétně Luciferem, ale tím, jak dokáže propojit humor s vážným poselstvím.

Čím je pohádka Ke všem čertům výjimečná?

Je to pohádka, která umí být hravá, ale zároveň má hloubku. Nabízí krásné prostředí a výrazné postavy. Výjimečná je i tím, že všichni herci jsou neslyšící nebo mají jinou formu sluchového postižení. A díky znakovému jazyku má i velký společenský přesah.

Co vám osobně pohádka dala?

Každá role je pro mě zkušenost a u téhle jsem si uvědomil, že i pekelná postava se dá zahrát tak, aby působila lidsky. Člověk se vždycky snaží najít v roli nějaký

rozměr navíc, i když se na první pohled zdá, že jde jen o čisté zlo. Tahle práce mi zároveň připomněla, že pohádky nejsou jen pro děti, ale že i dospělým mají co říct a dokážou jim připomenout věci, které v běžném shonu snadno přehlídíme. Zároveň mi pohádka ukázala i sílu spolupráce. Všichni herci, maskéři, tlumočníci do znakového jazyka i celý štáb táhli za jeden provaz, a to je ve výsledku vždycky cítit. A osobně mi přinesla i radost. Radost z práce, která má smysl a kterou si diváci užijí nejen o Vánocích.

Dodržujete nějaké vánoční tradice?

Ano, snažíme se držet letitých tradic, které jsou hlavně o rodině a blízkých. Dodržíme klasiku. Stromeček, štedrovečerní večeři, zazpíváme si koledy, každý v rodině rozkrojíme jablíčko a necháme plout zapálené svíčky ve skořápkách na vodě. A připomeneme si, že máme jeden druhého a že to nejdůležitější je být spolu.

LICHVÁŘKA GROŠOVÁ VĚRA SAGULOVÁ

Vaší rolí je lichvářka Grošová. To asi nebude žádná dobračka?

Grošová je paní, která se sice tváří mile, ale skrývá za tím chamtivost po penězích a udělá cokoli, aby jich měla co nejvíce, bez ohledu na to, kolika lidem ublíží.

Mohla jste se ve své roli herecky vyřádit?

Ano, určitě! Byla to krásná role, která mi dovolila si hraní opravdu užít.

Jak se vám spolupracovalo se štábem?

Štáb byl opravdu velmi příjemný a milý a překvapilo mě, že i přes veškerou práci, která není jednoduchá, byl velmi profesionální.

S jakými reakcemi na pohádky ve znakovém jazyce se ve svém okolí setkáváte?

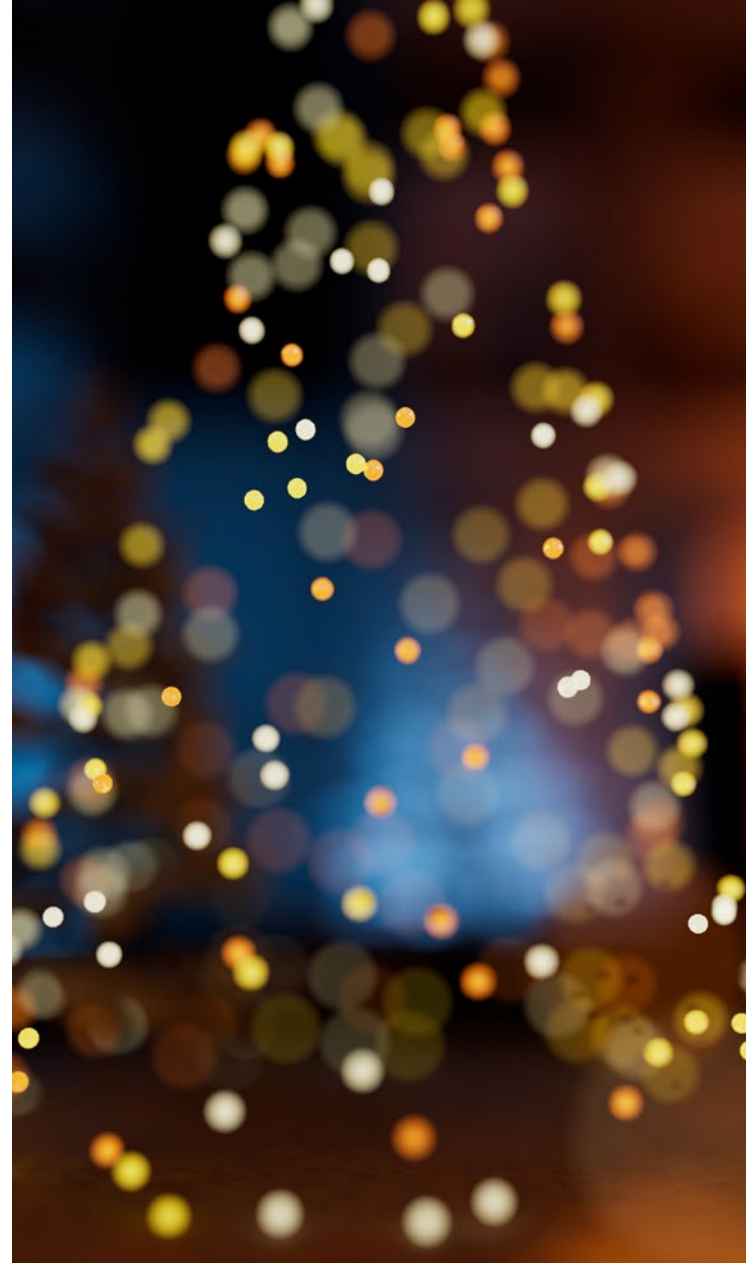
Reakce jsou opravdu krásné. Neslyšící děti jsou nadšené, že konečně mohou sledovat pohádku ve svém jazyce – ve znakovém jazyce. Takového obsahu je zatím u nás velmi málo, takže to pro ně znamená hodně. U slyšících je reakce také velmi pozitivní. Bývají překvapeni, jak je znakový jazyk pestrý a jak dokážou neslyšící herci podat výkon na téměř profesionální úrovni.

Jak rozdílné je herectví ve znakovém jazyce v divadle a před filmovou kamerou?

Znakový jazyk na jevišti a na place je opravdu rozdílný. Na jevišti musíme znakovat většími znaky a mít výraznější mimiku, aby nás viděl i divák, který sedí vzadu. Naopak na place se musíme krotit, a někdy dokonce omezit mimiku nebo znaky na minimum, než jsme zvyklí, protože v kamerovém záběru je vidět úplně všechno.

Vybavuje se vám z natáčení nějaký nezapomenutelný moment?

Mám krásný zážitek ze scénky s ohněm a také spoustu vtipných momentů s Grošovou a jejími kumpány Hugem a Lízou.

SVÁTEČNÍ POHODA S ČT1

Pohádky

Čert ví proč

Klíč svatého Petra

O vánoční hvězdě

Princezna a půl království

PYŠNÁ PRINCEZNA

Moderní pojetí jedné z nejmilovanějších pohádek všech dob vypráví animovaná forma příběh krále Miroslava, který se zamíluje do obrazu krásné, ale pyšné princezny Krasomily. Aby získal její srdce, vydá se do Půlnočního království v převleku za prostého

zahradníka. Následně objeví neobyčejnou zpívající květinu, která okouzlí i samotnou princeznu. Krasomila si díky ní i Miroslavovi uvědomí, že byla po celou dobu manipulována proradnými rádci, a společně před nebezpečím utečou z hradu. Začíná tak dobrodružná cesta plná nástrah, napínavých honiček i soubojů. Zlý rádce Maximus je totiž odhodlán jejich lásku zničit...

scénář: Radek Beran // **dramaturg:** Lukáš Gregor // **hlavní výtvarník:** Jan Koníček // **supervisor animace:** Rafał Schubert // **kamera:** Jan Baset Střítežský, Simon Todorov // **střih:** Emil Pawinger, Zdeněk Urban, Jan Daňhel // **hudba:** Ondřej Brzobohatý, Ondřej Brousek // **zvuk:** Petr Kapeller // **producenti:** Luminar Film, PFX // **koproducenti:** Česká televize – **kreativní producentka** Jiřina Budíková, CinemArt, Human Film, Filmpark production // **režie:** David Lisý, Radek Beran // **hraji** – **hlasy postav:** Marek Lambora, Anna Fialová, Aleš Procházka, Martin Zahálka, Zbyšek Pantůček, Jana Mařasová, Michal Holan, Petr Pospíchal, Nela Boudová, Vasil Fridrich, Jaroslava Brousková, Miloslav Mejzlík a další

SVÁTEČNÍ POHODA S ČT1
Česká filmová klasika

Na samotě u lesa

Marečku, podejte mi pero!

Pelíšky

Postřižiny

Poslušně hlásím

Vrchní, prchní

Báječná léta pod psa

Pupendo

Teorie tygra

Zbožňovaný

Poslední aristokratka

Slavnosti sněženek

ARISTOKRATKA VE VARU

Hrabě Frank Kostka, jeho žena Vivien a jejich dcera Marie žijí na svém rodovém zámku Kostka. Udržovat zámek v chodu jim pomáhá hospodyně paní Tichá, údržbář Krása a komorník Josef. Původní zájem návštěvníků zámku o kletbu komtesy Marie už

netáhne jako dřív, což Marii vůbec nevadí – alespoň má dostatek času na svého Maxe, šlechtice z vedlejšího zámku Hvězda. Frank je ovšem v koncích, není dost peněz ani na výplaty, ani na potřebné opravy. A právě v tu chvíli se objeví dcera právníka Bendy Denisa, která rozvíří poklidné vody rodového sídla...

scénář a režie: Jiří Vejdělek // **spolupráce na scénáři:** Petr Zelenka // **knižní předloha:** Evžen Boček // **kamera:** Vladimír Smutný // **architektka:** Mariana Hädler // **kostýmy:** Michaela Horáčková Hořejší // **masky:** Jana Bílková, Miroslava Krepsová // **střih a hudba:** Ondřej Hokr // **zvuk:** David Titěra, Tomáš Žubek // **producent:** Evolution Films // **koproducenti:** Česká televize – **kreativní producentka** Kateřina Ondřejková, PubRes, innogy // **hraji:** Hynek Čermák, Tatiana Dyková, Yvona Stolařová, Eliška Balzerová, Martin Pechlát, Pavel Liška, Zdeněk Piškula, Simona Lewandowska, Petra Nesvačilová, Tomáš Jeřábek, Marek Taclík, Martin Sitta a další

KONEC SVĚTA

Tonda je malý, brýlatý kluk, nemocný na průdušky. A tak když se rodiče s jeho starším bratrem Jirkou v létě roku 1968 vydávají na výlet do Paříže, má smůlu. Musí zůstat na čerstvém vzduchu na chalupě v Jizerských horách pod dozorem svého dědy. Ten je svérázným potomkem ruských šlechticů, mužem s velkou

noblesou, který ve svém životě vždy musel čelit velkým dějinám. Jejich prázdninové soužití, o které Tonda rozhodně nestál, však změní noc na 21. srpna. Děda moc dobře ví, co ruská okupace znamená, má co dělat, aby vyděšeného vnuka uklidnil. Pokouší se ho posílit a navzdory pohnuté době do něj vložit co nejvíce dobrého, obohatit jeho duši. Učí ho francouzsky, vybraně stolovat, a hlavně se nevzdávat.

námět a scénář: Ivan Arsenjev // **kamera:** Diviš Marek // **hudba:** Jakub Kudláč // **střih:** Jan Daňhel // **architekt:** Jan Vlasák // **zvuk:** Jan Čeněk, Richard Müller // **kostýmy:** Zuzana Bambušek Krejzková // **masky:** Alica Dvorská // **producent:** Luminar Film // **koproducenti:** Lumivod, Česká televize – **kreativní producent** Jaroslav Sedláček, Filmpark production, FilmWorx, Slovenská televízia a rozhlas, Barrandov Studio, CinemArt, Synergia Film // **režie:** Bohdan Sláma // **hraji:** Miroslav Krobot, Vojtěch Veverka, Zuzana Mauréry, Magdaléna Borová, Daniel Fischer, Michal Isteník, Zuzana Konečná, Josef Slavík, František Sládek a další

The background is a dark blue gradient filled with numerous out-of-focus light spots in various colors including white, yellow, orange, red, and purple, creating a festive bokeh effect.

35. ROČNÍK
ADVENTNÍCH KONCERTŮ
ČESKÉ TELEVIZE

35. ROČNÍK ADVENTNÍCH KONCERTŮ ČESKÉ TELEVIZE

Čtyři adventní neděle, čtyři přímé přenosy charitativních koncertů České televize, které už po pětatřicáté pomohou čtyřem neziskovým organizacím. Jedna z nejdéle fungujících veřejných sbírek v Česku začala psát svoji historii v roce 1991 a od té doby mezi 140 neziskovek rozdělila více než 320 milionů korun. Loňský ročník byl díky štědrosti diváků historicky nejúspěšnější, podařilo se získat částku 24 776 000 korun.

Radomír Šofr
Kreativní producent

„První čtveřici Adventních koncertů Česká televize odvysílala v roce 1991. Od té doby se ani jeden rok nevynechal, a to včetně těch covidových, kdy se muselo natáčet v prázdných kostelech bez diváků. Jedná se o velmi šťastný koncept, ve kterém se propojuje atmosféra adventu, tedy času rozjímání, dobročinnosti a duchovní přípravy na Vánoce, s koncerty, na kterých se setkávají špičkoví umělci mnoha rozličných žánrů. Mnoho lidí by svoji dobročinnost neprojevilo, protože by možná ani nevědělo, jak to udělat, aby se jejich dar dostal tam, kde může opravdu pomoci. Adventní koncerty České televize jsou takovým užitečným průvodcem. Každoročně vybereme čtyři projekty, kde je pomoc smysluplná a pomůže na svět něčemu novému. A nabídnou jednoduchou cestu, jak dar provést. Navíc umožní dárcům, kteří zavolají přímo do vysílání, zveřejnit jejich jména a nezů-

stat v anonymitě. Letos tedy oslavíme 35. sezónu Adventních koncertů. Bude to sezóna hodně cestovatelská. Koncerty se připravují ve třech mimopražských chrámech – v kostele sv. Markéty v Jaroměřicích nad Rokytnou, v konkatedrále Nanebevzetí Panny Marie v Opavě a v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Mostě. Závěrečný Adventní koncert se odehraje už tradičně v bazilice Nanebevzetí Panny Marie v Praze ve Strahovském klášteře. Konání Adventních koncertů mimo Prahu umožňuje, aby se natáčení mohli zúčastnit i diváci z regionů. A v neposlední řadě dává příležitost představit se na obrazovce i kvalitním místním hudebníkům. Na to všechno se mohou diváci těšit při jubilejním 35. ročníku Adventních koncertů České televize.“

První Adventní koncert se bude konat již 30. 11. 2025 v kostele sv. Markéty v Jaroměřicích nad Rokytnou a jeho patronem bude moderátor a meteorolog **Michal Žák**.

„Být patronem Adventních koncertů je pro mě hlavně velká pocta, ale i závazek. Pocta, že jsem byl přizván k jedné z nejstarších a velmi dobře zavedených charitativních sbírek v Česku. Je to ale i závazek, abych naplnil očekávání, která jsou do mé účasti vložena. Věřím, že se to podaří. Jsem rád, že můžu podpořit dobročinnost, konkrétně společnost Háta, jejíž motto zní Pomáháme-li jeden druhému, jsme silní oba. To je podle mého názoru velmi výstižné a myslím, že bychom si to měli uvědomovat i v běžném, a nejen adventním čase. V neposlední řadě věřím, že moje patronace bude znamenat i klidnější a hlubší prožití letošního adventu. A konečně se i moc těším na vlastní adventní koncert v Jaroměřicích nad Rokytnou, v mém rodném Třebíčsku.“

Výtěžek koncertu pomůže organizaci Háta, o. p. s., z Ledče nad Sázavou.

Iveta Krajcigrová Vrbová Ředitelka

„Adventní koncerty jsou pro naši společnost Háta, o.p.s. symbolem sounáležitosti, laskavosti a podpory. Každý tón, který zazní, nám připomíná, že společně dokážeme rozdávat radost i pomoc tam, kde je nejvíc potřeba.“

Návštěvníci adventního koncertu, ale také diváci se mohou těšit na O5 a Radeček, Zvonky pro radost, Musicu animatu a Malý smyčcový orchestr Třebíč, Igora Orozoviče, Evu a Radima Krestovi, žesťový soubor Gymnázia a Hudební školy hlavního města Prahy.

Druhým místem, které bude hostit Adventní koncert České televize, bude 7. 12. 2025 konkatedrála Nanebevzetí Panny Marie v Opavě. Patronem koncertu, který vybranou částkou prospěje Charitě Jablunkov, bude tentokrát moderátor **Vladimír Kořen**.

„Advent je vlastně takovou přípravou na to, že se stane něco dobrého. Člověk by se měl zastavit a rozhlédnout, kde se dobro může projevit, kam ho nasměrovat... A Česká televize je vlastně takovým dobrohledem, který hledá, ukazuje a nabízí. Dobrodiní můžete udělat třeba podporou Charity Jablunkov, která provozuje denní stacionář pro lidi s mentálním handicapem. Byl jsem tam a viděl radost v očích. Jenže potřebují peníze na rozšíření prostor. Jsem vlastně pyšný, že mohu být jedním z patronů Adventních koncertů v ČT a poprosit veřejnost o podporu smysluplného projektu. Díky za vaše dobré srdce.“

Lucie Szotkowská Ředitelka

„Jsme nesmírně vděční, že můžeme být součástí tohoto projektu, a plní naděje, že i díky Adventnímu koncertu může Charita Jablunkov dále rozvíjet své služby pro potřebné. Je to pro nás opravdu zázrak – protože jsme malá organizace z nejvychodnějšího města republiky. A je krásné vidět, že v Adventních koncertech má šanci opravdu každý dobrý projekt, nehlédě na jeho velikost či místo.“

Během koncertu se představí Permoník Karviná, Veronika Holbová a komorní soubor sestavený z členů Moravské filharmonie Olomouc, Roman Hoza, Jan Ostrý a Jana Boušková, Štěpán Kozub a MusEquality.

Třetí Adventní koncert se bude konat 14. 12. 2025 v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Mostě a výtěžek tentokrát poputuje potřebné organizaci Pomocné tlapy, o. p. s., ve Starém Plzenci. Vystoupí Bohemia Voice, Vojtěch Jan Valeš, Tomáš Klus a Ráchel Skleničková, Pavel Bořkovec Quartet, Daniel Matoušek a Tomáš Pindór, Jan Cina, Vendula Příhodová a Unique Quartet. Patronem koncertu je herec **Martin Písařík**.

„Hudba je nedílnou součástí našich životů. Posloucháme ji, když nám je veselo, když nám je smutno i když se nudíme nebo se potřebujeme vybit nebo cvičit. Hudba umí ale i pomáhat. A to je jeden z důvodů, kdy může přilákat diváky, kteří by třeba na koncert nešli nebo si televizi nepustili. A to má velký smysl. Je mi velkým potěšením být patronem jednoho z koncertů a mít možnost navštívit místo, kde lidé dělají vše pro to, aby jiným mohli usnadnit jejich strastiplnou pouť. A pomáhají jim k tomu pejsci. To spojení zvířete a člověka je silným a pro některé lidi nezbytným poutem, aby mohli žít život bez dalších překážek, které na ně i beztak všude číhají. Těším se na psí radost a oddanost a hudbu, která přináší naději do srdcí, i na setkání s těmi, kteří nemají tak jednoduchou cestu jako my ostatní.“

Hana Pirnerová
Ředitelka

„Účast v Adventních koncertech České televize pro nás znamená obrovskou čest, radost i zodpovědnost. Je to jedinečná příležitost představit naši práci široké veřejnosti a přiblížit příběhy lidí, kterým asistentní psi Pomocných tlapek každý den mění život. Tento projekt nám dává sílu i naději pokračovat v tom, co děláme už 25 let – spojovat svět lidí a psů v partnerství plném důvěry, pomoci a lásky.“

Poslední, čtvrtý Adventní koncert proběhne 21. 12. 2025 v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na pražském Strahově a jeho patronkou je moderátorka **Lucie Výborná**.

„Adventní koncert je pro mě chvíle, kdy na ostatní myslím víc než dřív. Protože to nejlepší, co můžete někomu dát, je kousek sebe samých. Ale i dobrá myšlenka je pomoc, stejně jako finanční podpora. Já letos tu svou posílám do Prachatického hospicu, místa plného usměvavých lidí, kteří dělají výjimečnou službu. A mávat budu v přímém přenosu panu Vladimírovi, se kterým jsme si tam dlouho povídali a já jsem mu to slíbila.“

Eva Jungvirtová
Ředitelka

„Účast v Adventních koncertech pro nás jako hospic znamená mnohem víc než jen veřejnou prezentaci – je to hluboké ocenění naší práce, která se odehrává často tiše, v pozadí života. Díky Adventním koncertům cítíme, že v tom nejsme sami. Že lidé vnímají, že život má hodnotu v každé své fázi – i té poslední. Je to pro nás poděkování. Je to povzbuzení i velká zkušenost.“

Účinkujícími budou: Jiří Vodička a Smyčcový soubor GMHS, Adam Plachetka a Adéla Plachetková, Kateřina Marie Tichá a Pavel Sotoniak, Vilém Veverka a Apex Quartet, Markéta Fassati a Jiřina Marešová, Mirai.

Moderátory letošních Adventních koncertů České televize budou **Ester Janečková, Petr Hradil a Jan Potměšil**.

Adventní koncerty můžete sledovat vždy od 17:30 na ČT1.

Jak podpořit Adventní koncerty ČT?

Diváci mohou vybrané neziskové organizace podpořit více způsoby: zasláním dárcovské SMS ve tvaru DMS ADVENT 30, DMS ADVENT 60, DMS ADVENT 90, DMS ADVENT 190, DMS ADVENT 290 nebo DMS ADVENT 490 na číslo 87 777; další možností je převod na transparentní účet Adventních koncertů ČT (692 692 692/0800) nebo pomocí QR kódu. Darovat on-line je možné na portálu www.darujspravne.cz a v průběhu jednotlivých koncertů také prostřednictvím call centra.

A man and a woman are smiling and looking at each other while preparing food in a modern kitchen. The woman, on the left, has her hair in two buns and is wearing a red top. The man, on the right, is wearing a dark shirt. They are standing at a counter with various ingredients and a small aquarium. A large screen in the background shows a close-up of a person's face. The text "DOKUMENT NA ČT1" is overlaid in the center.

DOKUMENT NA ČT1

JÁ, BRÁCHA A JMÉNO HRUŠÍNSKÝ

Dokumentární portrét bratrů Jana a Rudolfa Hrušínských nabízí citlivý pohled na dva významné představitele slavného hereckého rodu. Film sleduje jejich osobní i profesní cestu, která je plná hledání, pochybností, ale i vzájemného porozumění a úcty k rodinné tradici. Divák se dozvídá, jaké to je vyrůstat ve stínu legendárního otce, Rudolfa Hrušínského, a zároveň si budovat vlastní hereckou identitu. Snímek zachycuje nejen jejich kariéru na jevišti i před kamerou, ale také soukromé momenty, které odhalují skutečnou povahu obou bratrů. Významnou roli v dokumentu hraje i širší rodina, včetně Miluše Šplechtové a Kristýny Hrušínské, kteří přinášejí osobní vzpomínky a pohledy na rodinné vztahy. Režisér Jiří Wehrenberg dokázal s jemností a porozuměním propojit osobní příběhy s historií českého divadla a filmu. Vznikl tak citlivý, místy dojemný, ale i vtipný portrét dvou mužů, kteří nesou dál slavné jméno Hrušínských. Dokument je nejen poctou hereckému řemeslu, ale i zamyšlením nad tím, co znamená nést odkaz svých předků.

CJ1

režie: Jakub Wehrenberg // **scénář:** Kateřina Lhotská // **výkonný producent:** Roman Blaas // **kreativní producentka:** Martina Šantavá // **účinkují:** Rudolf Hrušínský ml., Jan Hrušínský, Rudolf Hrušínský nejml., Kristýna Hrušínská, Miluše Šplechtová a další

A group of people are gathered in a modern living room at night, celebrating. In the foreground, a woman with long brown hair in a red sequined skirt and black top is leaning over, offering a plate of appetizers to a woman wearing a black sequined headband and a silver sequined dress. The woman in the silver dress is smiling and looking at the food. To the right, a man in a red and white patterned sweater is standing and holding a tray of food, smiling. In the background, another woman in a grey top and silver skirt is standing near a small round table with a glass of wine. A man in a dark shirt is sitting on a couch in the foreground, looking towards the group. The room has large windows with sheer curtains, and the overall atmosphere is warm and festive.

DOKUMENT NA ČT2

DAVID BECHER – HIPPOKRATES KARLOVÝCH VARŮ

Kdo byl David Becher, jehož odkaz je spojen s Karlovými Vary, a nejen s nimi? Život a odkaz jedné z klíčových postav českých dějin a lázeňství, karlovarského lékaře a osvícence Davida Bechera přiblíží nový dokumentární film David Becher – Hippokrates Karlových Varů. Diváká provede nejen příběhem lékaře, který dal Karlovým Varům renomé světových lázní a vědecký základ, ale i atmosférou města v době osvícenství, jeho proměnami způsobenými požáry i povodněmi a myšlenkovým dědictvím postaveným na Becherových vizích, které zasahují až do současnosti. Film propojuje hrané rekonstrukce, odborný výklad historiků a průvodní slovo herce Jiřího Dvořáka. Výsledkem je živý a vrstevnatý portrét muže, který pomohl definovat podobu a identitu slavného lázeňského města a zároveň se zapsal mezi významné vědce české historie. Dokumentární film David Becher – Hippokrates Karlových Varů je portrétem člověka, který chápal, že zdraví není jen otázka těla, ale i morálky, prostředí a myšlení.

režie: Vít Bělohradský // **scénář:** Vít Bělohradský, David Sís // **výkonný producent:** Roman Blaas // **kreativní producentka:** Martina Šantavá // **průvodce:** Jiří Dvořák

DUCHOVNÍ VÁNOCE NA ČT2

30. 11. Adventní bohoslužba

Přímý přenos bohoslužby církve československé husitské

24. 12. Vánoční promluva

Vánoční promluva předsedy České biskupské konference, olomouckého arcibiskupa Josefa Nuzíka

24. 12. Půlnoční bohoslužba

Přímý přenos bohoslužby z baziliky Nanebevzetí Panny Marie v Brně, kterou bude celebrovat brněnský biskup Pavel Konzbul

25. 12. Vánoční bohoslužba

25. 12. Urbi et Orbi

Klasika, vánoční požehnání papeže Lva XIV.

VESELÉ KRÁLOVSKÉ VÁNOCE

Vydejte se s historičkou Lucy Worsleyovou o 500 let zpátky a zažijte Vánoce na dvoře pověstného Jindřicha VIII. Na čem si král pochutnával a co mu darovala Anna Boleynová? Dokument BBC.

ŽIDÉ Z VLASTNÍHO ROZHODNUTÍ

Časosběrný dokumentární vhled do české společnosti citlivě natočený pozorovateli zvenku. Příběh skupiny lidí, kteří se po povodních rozhodli renovovat krnovskou synagogu a obnovit v ní židovský život, mnohdy i za cenu vlastních zásadních rozhodnutí a s nečekaným vyústěním. Režie Justyna Gawelko a Tomer Slutzky.

MISTR HOUSLAŘ

Vydejte se s historičkou Lucy Worsleyovou o 500 let zpátky a zažijte Vánoce na dvoře pověstného Jindřicha VIII. Na čem si král pochutnával a co mu darovala Anna Boleynová? Dokument BBC.

BETLÉMÁŘI KRUŠNOHOŘÍ A ŠLUKNOVSKA

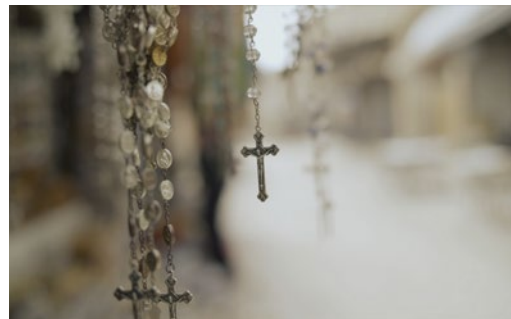
Snímek sleduje pěti řezbářů, z nichž každý má jiný styl práce a jiný životní příběh, který jej k řezbařině dovedl. Jednotliví tvůrci diváka zaujmou jak svou osobitostí, tak i přístupem ke ztvárnění tematiky betlémské krajiny a figurek.

PO STOPÁCH MESIÁŠE

Kdo by neznal Ježíše? Pro více než 2 miliardy křesťanů je synem Božím, jehož zrození představuje výchozí bod našeho kalendáře. Jaký život však vedl z historického hlediska? Francouzský dokument.

TŘPYTIVÉ VÁNOCE

Záře ozdobených a rozsvícených stromků zahání tmou zimních večerů a dodává vánočním svátkům jejich kouzlo. Rakouský dokument.

PERNÍK NEJEN PARDUBICKÝ

I prosté věci se mohou stát těmi nejcennějšími. Z medu, mouky, cukru, mandlí, ořechů a koření vzniká skutečný zázrak kulinářského umění – perník. Rakouský dokument.

02

The background is a dark blue gradient filled with numerous out-of-focus light spots (bokeh) in shades of gold, yellow, and white. A bright, vertical beam of light emanates from the top center, creating a sense of depth and radiance.

VÁNOČNÍ POHODA S ČT ART

ADVENTNÍ KONCERT PRAŽSKÉHO FILHARMONICKÉHO SBORU

Tradiční adventní koncert Pražského filharmonického sboru se bude konat v pražském Rudolfinu. Diváci uvidí a uslyší skladby Vánoční skladatele Luboše Fišera a Vánoční kantátu od Jana Ryanta Dřízala v podání Pražského filharmonického sboru a Prague Philharmonia pod vedením sbormistra a dirigenta Lukáše Vasilka. Na koncertě vystoupí také dětský sbor Severáček a herec Ivan Trojan. Režie Joel Hána.

PŘÍMÝ PŘENOS

SÍLA HLASU – PŘÍBĚH PRAŽSKÉHO FILHARMONICKÉHO SBORU

Nevíte přesně, co znamená zkratka PFS? Zpívá výš alt, nebo soprán? Filmový štáb se vydal na cestu po boku Pražského filharmonického sboru během jeho 90. sezony, aby hledal odpovědi. Režie Dominik Kalivoda.

PREMIÉRA

CENA ANTONÍNA DVOŘÁKA 2025

Předávací ceremoniál i slavnostní koncert se ponesou v duchu výjimečných uměleckých osobností. Letošními laureáty Ceny Antonína Dvořáka jsou mezzosopranistka Magdalena Kožená a dirigent sir Simon Rattle – výrazné tváře světové hudební scény, které dlouhodobě šíří dobré jméno české hudby v zahraničí.

HENRY MANCINI: KONCERT

Slavnostní koncert ke 100. výročí narození slavného skladatele filmové hudby, provází Jeff Goldblum, hvězdní účinkující a ukázky z filmů jako Snídaně u Tiffanyho či Růžový panter.

PREMIÉRA

MUŽ, KTERÝ VYNALEZL VÁNOCE

Životopisný snímek pro celou rodinu vypráví o autorské krizi spisovatele Charlese Dickense, ze které nakonec vzešlo jeho nejznámější a nejoblíbenější dílo: Vánoční koleda.

PREMIÉRA

JAVORY BEAT & HRADIŠŤAN

Léty prověřený repertoár i nová hudební aranžmá v podání Hany a Petra Ulrychových, kapely Javory Beat, Jiřího Pavlici a Hradišťanu. Režie Vít Bělohradský.

PREMIÉRA

HUDEBNÍ NÁVŠTĚVA V MUZEU: DANIEL MATOUŠEK – O SOLE MIO

Italské a neapolské písně ve vynikajícím podání mladého talentovaného tenoristy Daniela Matouška za klavírního doprovodu Vladimíra Krahulíka. Režie Petr Ulrich.

PREMIÉRA

SHANIA TWAIN, POPOVÁ HVĚZDA ZROZENÁ Z COUNTRY

Je to průkopnice, rekordmanka a hudební ikona pro miliony fanoušků po celém světě. Tento dokument odhaluje pozoruhodný příběh Shanii Twain.

PREMIÉRA

YO YO BAND 50

Richard Tesařík – 80 let

Záznam koncertu legendární kapely Yo Yo Band. Režie Vít Bělohradský.

PREMIÉRA

GENE KELLY – AMERIČAN V HOLLYWOODU

Portrét fenomenálního herce, tanečníka a zpěváka.

PREMIÉRA

AMERIČAN V PAŘÍŽI

Gene Kelly v hlavní roli klasického muzikálu s hudbou George Gershwin, oceněného šesti Oscary. Americký film (1951). Dále hrají: L. Caronová, O. Levant, G. Guetary, N. Fochová, E. Borden a další. Režie Vincente Minnelli. V anglickém znění s titulky.

ELVIS PRESLEY: HAVAJ 1973

Koncert legendy rock'n'rollu z Havaje z roku 1973.

PREMIÉRA

ELVIS A NIXON

Michael Shannon jako král rokenrolu Elvis Presley a Kevin Spacey jako americký prezident Richard Nixon v americkém úsměvném dramatu, které rozvíjí spekulace o pozadí jejich výjimečného setkání v Bílém domě (2016). Dále hrají: A. Pettyfer, J. Knoxville, C. Hanks, E. Peters, S. Ferreiraová, T. Letts, T. Donovan, A. Bensonová a další. Režie Liza Johnsonová.

PREMIÉRA

VÁNOCE V GRACELANDU

V televizním speciálu oslavujícím Vánoce ve slavném rodinném sídle zpěváka Elvise Presleyho, Gracelandu, hudební hvězdy zahrají a zazpívají nejen Elvisovy ale i vánoční písně.

PREMIÉRA

VÁNOCE VE VERSAILLES SE SONYOU YONCHEVOVOU

Koncert hvězdné sopranistky Sonyo Yonchevové v Královské kapli francouzského zámku Versailles.

PREMIÉRA

JONAS KAUFMANN VE VERONSKÉ ARÉNĚ

Světová tenorová hvězda se sopranistkou Sonyou Yonchevou a barytonistou Ludovicem Tézierem přednášejí italské arie, operetní a filmové melodie (2023). Orchester Nadace Veronské arény řídí Jochen Rieder. Televizní režie Henning Kasten.

PREMIÉRA

LISE DAVIDSENOVÁ. VÁNOCE V NORSKU

Norská diva Lise Davidsenová zpívá a vypráví o vokálních skladbách a obyčejích spojených se svátky zimního slunovratu (2023). Spoluúčinkují: Dětský sbor Norské národní opery, Norský akademický sbor sólistů, Norský rozhlasový orchestr pod taktovkou Christiana Eggena.

PREMIÉRA

VÁNOČNÍ KONCERT ZE SENÁTU 2025

Tradiční vánoční koncert z Velkého sálu Valdštejnského paláce, sídla Senátu Parlamentu České republiky.

PREMIÉRA

LOUSKÁČEK

Klasická taneční pohádka P. I. Čajkovského v choreografii R. Nurejeva a v provedení souboru baletu milánské La Scal. Tančí T. Andrijashenko, N. Manni, G. Corrado, M. Semperboni, V. Valerio a další. Orchester divadla řídí V. Ovsyanikov. Televizní režie Stefania Grimaldi.

KOUZELNÁ RYBOVKA

Vánoční hra s radostným poselstvím zrozená z České mše vánoční Jakuba Jana Ryby v režii Matěje Formana. Účinkují: Symfonický orchestr hl. m. Prahy FOK a Kühnův smíšený sbor pod vedením Zdeňka Klauďy, Markéta Klauďová, Marie Svobodová, Jaroslav Březina, Pavel Švingr, herci Divadla Lampion Kladno a Divadla bratří Formanů.

V JESLÍCH DÍTĚ SPINKÁ

Zkrácený záznam adventního koncertu Spirituál kvintetu v chrámu Porta Coelli v Předklášteří u Tišnova. Obsahuje nejúspěšnější světové koledy z populárního gramofonového alba Hanba nám. Režie Vojtěch Fatka.

VÁNOČNÍ KONCERT Z ASSISI 2024

Tradiční vánoční koncert z italského Assisi.

PREMIÉRA

FARAON

Ramses, vládce Egypta proti veleknězi Herhorovi.

PREMIÉRA

VŮNĚ VÁNOC

Sestřih z tradičního vánočního koncertu sboru Tabernacle Choir a Orchestra at Temple Square, tentokrát s americkou zpěvačkou Megan Hiltyovou a hercem Nealem McDonoughem.

IKONY KAMILA STŘIHAVKY SPECIÁL

PREMIÉRA

VÁNOCE NA STŘÍBRNÉM PLÁTNĚ

Sváteční procházka nezapomenutelnými filmy o Vánocích a s Vánocemi. Nebudou chybět Láska nebeská, Polární expres ani Sám doma. Americký dokument.

QUEEN: OD POČÁTKŮ AŽ K BOHEMIAN RHAPSODY

Dokument mapující kariéru Queen od počátků až ke slavné skladbě.

PREMIÉRA

QUEEN: MAGIC TOUR V BUDAPEŠTI 1986

Legendární koncert britské kapely ze „železnou oponou“ z roku 1986.

PREMIÉRA

OPERETA GALA

Znamé melodie z nejslavnějších vídeňských operet v podání pěvců světového renomé Kateřiny Kněžíkové a Adama Plachetky za doprovodu Symfonického orchestru Českého rozhlasu pod taktovkou dirigenta Roberta Jindry. Režie Tomáš Šimerda.

PREMIÉRA

BEST OF DOUPĚ

První část střihového pořadu z nejlepších vystoupení z cyklu hudebních pořadů z klubu Doupe. Režie Vít Bělohradský.

PREMIÉRA

BEST OF DOUPĚ

Druhá část střihového pořadu z nejlepších vystoupení z cyklu hudebních pořadů z klubu Doupe. Režie Vít Bělohradský.

PREMIÉRA

ABBA VE FILMU

Hudební film zaznamenává vystoupení švédské populární skupiny ABBA během jejího australského turné.

PREMIÉRA

NOVOROČNÍ KONCERT ČESKÉ FILHARMONIE

Na Novoročním koncertě České filharmonie zazní například díla Dmitrije Šostakoviče, Maurice Ravela, Ennia Morriconeho či Leonarda Bernsteina. Pod taktovkou Roberta Kružíka se představí hobojistka Barbora Trnčíková, hornistka Kateřina Javůrková a trumpetista Walter Hofbauer. Koncert bude moderovat Marek Eben.

PŘÍMÝ PŘENOS

SVÁTEČNÍ STUDIO 6

„Sváteční Studio 6 chceme nabídnout jako klidný, ale zároveň informacemi nabitý start dne. Ráno přineseme to nejdůležitější z aktuálního dění doma i ve světě, ale doplníme o vánoční atmosféru, tradice a inspiraci, která k tomuto období neodmyslitelně patří. Připomeneme české zvyky, betlémy i lidové řemeslo, podíváme se, jak se slaví Vánoce v různých regionech prostřednictvím zahraničních zpravodajů, a nahlédneme i do zákulisí svátečního vysílání České televize. Vedle rozhovorů s hosty, kteří Vánoce prožívají svým osobitým způsobem, představíme i tipy na pohádky, filmy a pořady, které potěší diváky všech generací. Naším cílem je propojit informační servis se sváteční náladou – nabídnout divákům nejen přehled a inspiraci, ale i chvíli zklidnění, úsměvu a pohody. Sváteční Studio 6 chceme vnímat jako místo, kam se lidé rádi vrátí – nejen kvůli informacím, ale i kvůli pocitu blízkosti,“ dodává šéfredaktorka zpravodajství **Jana Záhorková**.

SVÁTEČNÍ ČT SPORT

ČT sport bude i tentokrát u všech klíčových momentů, které nás čekají nejen na domácí půdě, ale i v zahraničí

Mistrovství světa ve florbalu žen v Ostravě

Na přelomu listopadu a prosince se Ostrava stane centrem světového florbalu. Mistrovství světa žen je pro Českou republiku nejen prestižní sportovní událostí, ale i jedinečnou příležitostí ukázat rostoucí sílu ženského sportu. A Česká televize bude u toho. Nabídneme živé přenosy všech utkání českého týmu a vybrané zápasy dalších účastníků.

Klasika Vánoc – Spengler Cup a MS juniorů v ledním hokeji

Vánoční čas tradičně patří hokeji. Spenglerův pohár ve švýcarském Davosu nabídne opět špičkový mezinárodní klubový hokej. Navážeme pak přímým přenosem z mistrovství světa hráčů do 20 let, na kterém česká dvacítká obhájí v americkém Minneapolis bronzové medaile.

Zimní sporty SP

Prosinec a leden tradičně patří zimním sportům. ČT sport přinese kompletní Světové poháry v biatlonu, alpském lyžování, běžeckém lyžování, skocích na lyžích a dalších disciplínách. Diváci se mohou těšit na desítky hodin přímých přenosů, oblíbené komentátory i analytické zázemí, které našim přenosům dodává hloubku a odborný pohled.

Pořad Sport roku ve světle senzačního objevu

Loňský výzkum vysílacích plánů objevil nový fakt o historii televizního vysílání u nás. Roční sportovní přehled vyrábí sportovní redakce Československé televize od svého vzniku, tedy od roku 1956. Letos tedy diváci dostanou jubilejní 70. ročník Sportu roku. Po Brankách bodech vteřinách je to druhý nejstarší pravidelný televizní pořad u nás.

Během posledních 11 let se rozdělil na dvě části: 23. prosince vysílá ČT sport dvouhodinový přehled Sport 2025. Na Štědrý den pak podrobnější přehled toho nejlepšího ze sportovního roku, v 18 kapitolách podle sportů a k tomu 10 vánočních rozhovorů s osobnostmi roku. Na Silvestra pak přídavek nejzábavnějších kuriozit ve vysílání.

[] sport

A young girl with dark hair tied in a ponytail with a red bow, wearing a red and white striped sweater, is sitting on a dark blue couch. She is holding a tablet computer in her left hand and looking at the screen. A colorful, multi-colored bow is tied around her neck. The background is a softly lit Christmas tree with warm white lights and gold ornaments. The text "SVÁTEČNÍ POHODA S ČT :D" is overlaid in white, bold, sans-serif font across the middle of the image.

SVÁTEČNÍ POHODA S ČT :D

Dětský program ČT :D v předvánočním čase uvede nový krátký hraný příběh Karla Janáka Šťastné a strašidelné! I strašidelné Vánoce můžou být krásné. Honzík a Matěj zachraňují Vánoce před sousedem, který dělá všechno proto, aby je pokazil. Nebo je to všechno jinak?

Vánoční prázdniny nabídnou vedle dvou premiérových animovaných filmů Sobík Niko za polární září a Labutí princezna: Království hudby také nový speciál seriálu Kung Fu Panda: Dračí rytíř. Nejmladší diváci se mohou těšit na dokument Max a Mája: Příběh lištiček a film od studia Disney Ivan je jen jeden. Již tradičně se na Štědrý den bude vysílat Česká mše vánoční. Sváteční atmosféra proběhne i ve Studiu Kamarád a Kouzelné školce.

Šťastné a strašidelné!

Labutí princezna: Království hudby

Sobík Niko: Za polární září

Ivan je jen jeden

ADVENTNÍ POHODA S WEBEM ČT :D

Popatnácté se web Děčka promění do sváteční nálady, letos v duchu Rychlých šípů. Děti se mohou těšit na hry, videa, návody, kvízy, pohlednice a mnoho dalšího.

Zbrusu nově se děti mohou těšit například na hry Čtyřlístek ve stínu sopky, Já mám koně nebo kvíz s poznáváním melodí a hlášek z večerníčků.

SVÁTEČNÍ i VYSÍLÁNÍ

Pohádky z mechu a kapradí

**KRKONOŠSKÁ
POHÁDKA**

Pat & Mat

**ŠTAFLÍK
a ŠPAGETKA**

SVÁTEČNÍ IVYSÍLÁNÍ

Česká televize pokračuje v oslavách 60 let večerníčku a postupně rozšiřuje nabídku oblíbených pohádkových titulů v iVysílání. Po první jarní vlně, která připomněla toto významné výročí, přibývá do konce roku řada dalších klasik. Diváci se tak mohou těšit na Pohádky z mechu a kapradí, Rákosníčka a jeho rybník, Rákosníčka a hvězdy či Štaflíka a Špagetku.

V nabídce už nyní nechybí ani novější večerníčky, například Pat a Mat, Gogo a Figi, Dášenska nebo Krkonošská pohádka. O Vánocích se navíc chystá speciální kolekce večerníčkových titulů dostupná v iVysílání

Adventní kalendář bude na webu Děčka od 1. prosince.

DIANA TABAKOV

Manažerka digitálního obsahu

„Jako veřejnoprávní televize chceme přinášet kvalitní a zábavný obsah i tam, kde dnes mladé publikum tráví nejvíc času – na YouTube. Proto jsme i letos připravili projekt Všechno, co se stalo v roce 2025. Jde o sestřih momentů, které definovaly letošní rok od klíčových světových událostí, kulturních momentů, sportovních klání až po bizarní virální memes, které ovládly internet. Výsledkem není chronologický přehled událostí, ale pestrý a emocemi nabitý mix všeho, co rok 2025 přinesl.“

Za letošním druhým dílem stojí dvojice tvůrců Ondřej Burda a Pavel Borovička, kteří tak opět navázali na úspěšnou spolupráci a věříme, že překonáme výsledky prvního dílu z loňského roku, kdy mělo video za 30 dní od uvedení 384 tisíc shlédnutí na platformách ČT,“ prozrazuje manažerka digitálního obsahu Diana Tabakov a dodává, že publikum iVysílání bude moct během svátků sledovat i všechny premiérové vánoční pohádky včetně kolekce deseti pohádek pro neslyšící ve znakovém jazyce.

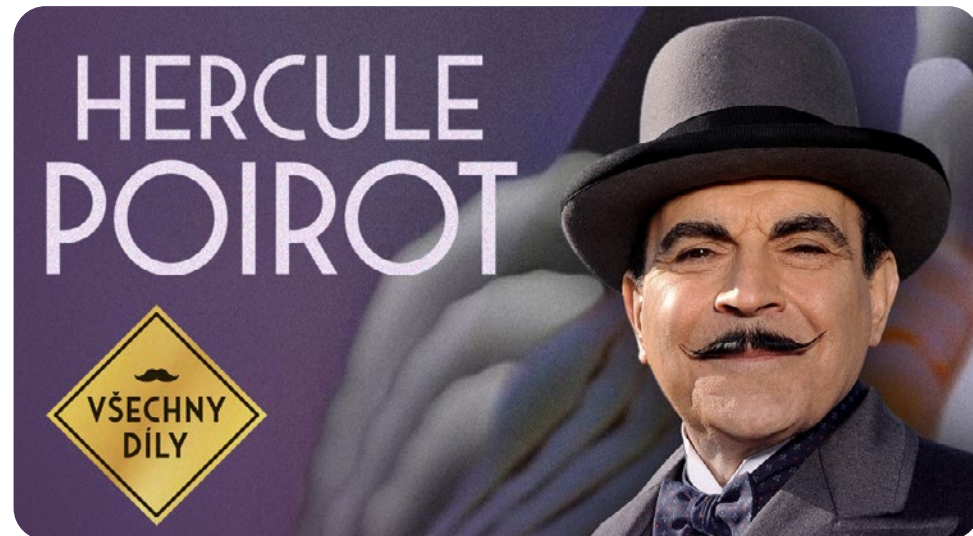

KOLEKCE TO NEJLEPŠÍ Z iVYSÍLÁNÍ

Rekapitulaci těch nejsledovanějších a nejlépe hodnocených titulů, které měly na platformě úspěch, a to v kombinaci jak on-airových titulů, tak on-line-only obsahu opět nabídne Kolekce To nejlepší z iVysílání za rok 2025.

SILVESTROVSKÁ POHODA S ČT1

NOVOROČNÍ POHODA S ČT1

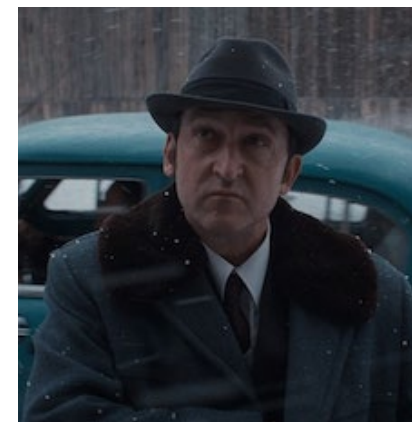

VLNY

Pokud to odvyílají, změní svět. Na konci 60. let, kdy zněl z rádiových vln rock-and-roll a studentské revolty měnily svět, nastoupí starší z bratrů do Redakce mezinárodního života Československého rozhlasu. Záhy se ocitne v nebezpečném souboji redaktorů a tajných

služeb. Ve víru událostí půjde brzy všem o život a hlavní hrdina stojí před drsnou volbou: ochránit bratra, nebo pravdu a kolegy? Film je inspirován skutečným příběhem skupiny novinářů prestižní redakce rozhlasu a jejich odhodláním přinášet nezávislé zprávy za každou cenu.

scénář a režie: Jiří Mádl // **dramaturgové:** Marcela Pittermannová, Jack Sidey // **kamera:** Martin Žiaran // **střih:** Filip Malásek // **hudba:** Simon Goff // **zvuk:** Viktor Ekrt // **architekt:** Petr Kunc // **masky:** Jiřina Pahlarová, Adéla Anděla Bursová // **kostýmy:** Katarína Štrbová Bielíková // **producenti:** Dawson Films, Wandal Production // **koproducenti:** Český rozhlas, Česká televize – **kreativní producent** Jaroslav Sedláček, Barrandov Studio, a. s., innogy a RTVS // **hraji:** Vojtěch Vodochodský, Ondřej Stupka, Tatiana Pauhofová, Stanislav Majer, Vojtěch Kotek, Marika Šoposká, Petr Lněnička, Matyáš Řezníček, Petr Halíček, Martin Hofmann, Jacob Erfteimeijer, Jan Nedbal, Tomáš Maštálir, Igor Bareš a další

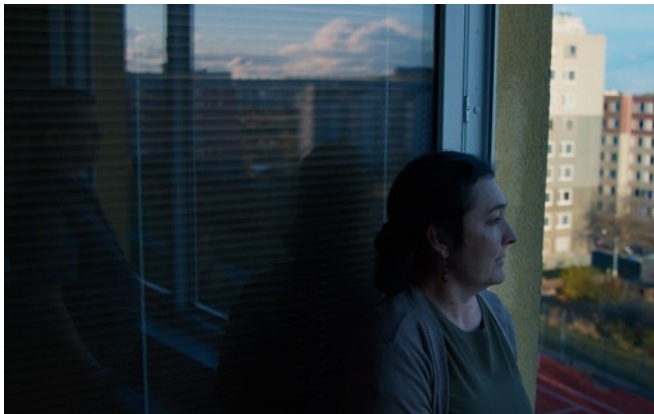
KINO NA SVÁTKY S ČESKOU TELEVIZÍ

CO S PĚTOU?

Po náhlé smrti své ženy musí hlavní protagonista filmu Petr Johec převzít péči o dvě dospívající děti, dceru Vanessu a syna Petra, který trpí vážnou poruchou autistického spektra. Ovdovělý táta, který dříve často pracoval mimo domov, se nyní musí sám postarat o rodinu a udržet ji pohromadě. I když mnozí otcové v takové situaci od rodiny odchází, on se rozhodne této výzvě postavit čelem a podstupuje každodenní zápas – od obětavé péče o obě děti, přes finanční zajištění rodiny, až po každodenní péči o domácnost. Snímek zachycuje snahu Johecových o normální život, dotýká se otázky, kde jsou hranice lásky a rodičovství, a ukazuje, jak se jednotliví členové rodiny vyrovnávají s novou a nesnadnou životní situací. Dokument se věnuje také opomíjeným tématům, jako je systém sociální podpory a život pečujících, především ale zdůrazňuje sílu mezi lidských vazeb v těžkých životních okamžicích.

scénář a režie: Martin Trabalík // **kamera:** Martin Trabalík // **střih:** Matěj Beran // **dramaturgie:** Ivo Bystřičan, Ivana Pauzerová Miloševičová // **hudba:** Petr Mazoch // **zvuk:** Petr Kačírek, Šimon Herrmann // **producent:** Gnomon Production // **koproducent:** Česká televize – **kreativní producentka** Alena Müllerová

MÁ ZEMĚ V NEDOHLEDNU

Čtyři členové rodiny Sykorových patří mezi šest milionů Venezuelanů, kteří v nedávné době utekli z rodné hroutící se země. Přistávají v Praze v České republice, kde se narodil dědeček Jan a kde žije národ, jehož kulturní dynamika snad ani nemůže být vzdálenější té venezuelské. V řadu měsíců jejich úspory téměř zmizely, nemohou najít práci a každodenně zažívají kulturní šoky. Úlohy se obrátí, když děti musí převzít povinnosti svých rodičů: sen žít normálním životem se znovu zdá být nedosažitelný. Když vypukne válka na Ukrajině, zdá se, že Evropa už není bezpečným místem, a úzkost Sýkorových se prohlubuje: Jak dlouho to ještě vydrží?

scénář a režie: Valerio Mendoza, Jorge Sánchez Calderón // **střih:** Jorge Sánchez Calderón, Valerio Mendoza // **kamera:** Matěj Piňos // **zvuk:** Richard Muller // **dramaturg:** Ivo Trajkov // **producent:** Negativ // **koproducenti:** Česká televize – **kreativní producentka** Markéta Štinglová

POHÁDKY PO BABIČCE

Tři sourozenci přijíždějí na návštěvu k nedávno ovdovělému smutnému dědečkovi. Malý Tomík nemůže usnout. Zuzanka se rozhodne vyčarovat z babiččina slamáku pohádky z vybraných slov tak, jak je uměla vyprávět jejich milovaná babička. Společně se vydávají na kouzelnou cestu, která ukazuje, jak jim může vyprávění pomoci zvládat životní výzvy a nalézt v něm útěchu. Ale také přenáší naději ze světa fantazie i do vlastního života. Film je adaptací knihy Arnošta Goldflama O nepotřebných věcech a lidech.

scénář: Marek Král, Petr Krajiček, Patrik Pašš, Jerneja Kaja Balog, Maja Križnik, Blandine Jet // **výtvarno:** Patricia Ortiz Martínez, Jean-Claude Rozec // **hudba:** Lucia Chuťková // **zvuk:** Miroslav Chaloupka // **střih:** Adéla Špaljová // **producenti:** Maurfilm, Artichoke, ZVVIKS, Vivement Lundi! // **koproducenti:** Česká televize – **kreativní producentka** Helena Uldrichová, Slovenská televize a rozhlas – STVR, RTV Slovenija, Pictanovo s podporou Région Hauts-de-France, Personne n'est parfait! // **režie:** David Sůkup, Patrik Pašš, Leon Vidmar, Jean-Claude Rozec // **hraji – hlasy postav:** Arnošt Goldflam, Ivan Trojan, Zuzana Kronerová, Viktor Preiss, Dana Syslová, Ondřej Brousek mladší a další

NEPORAZITELNÍ

Majitel úspěšné reklamní agentury Petr Fišer, který nezná slovo „nemožné“, věří, že má plán, jak zachránit svou rodinu. Podivínský trenér Robert „Bob“ Krulich ukončil kariéru, protože „jeho svět“ je na pokraji zániku. Nadějný sportovec Radim Musil je při obraně napadeného muže pobodán útočníky. Film inspirovaný skutečnými událostmi vypráví o plnění snů a využití druhých šancí, které nám život nabízí, se odehrává na pozadí výjimečné světové události a ukazuje, že s nadhledem a humorem se dá vyhrát jakákoli životní bitva.

scénář: Dan Pánek, Martin Beinhauer // **námět:** Jiří Šindler // **kamera:** Jan Baset Střítežský // **střih:** Olina Kaufmanová // **zvuk:** Jiří Klenka // **hudba:** Jiří Hájek // **architekt:** Jiří Sternwald // **kostýmy:** Tomáš Chlud // **masky:** Blanka Vávrová // **producent:** Visual Riders // **koproducenti:** Česká televize – **kreativní producent** Jaroslav Sedláček, innogy, Impactfilm, Ray, Slovakmotionpicture, R.U.Robot Studios, J.B.J. Film, 5Promotion, DFMG, Banys Media, High Level Pictures, PFX // **režie:** Dan Pánek // **hraji:** Hynek Čermák, Ivan Trojan, Natália Germáni, Tomáš Havlínek, Vanda Hybnerová, Jiří Lábus, Veronika Čermák Macková, Marek Holý, Jana Stryková, Ladislav Hampl, Jana Pidrmanová, Zdeněk Piškula, Lenka Krobotová, Tili Schweiger, Robert Záruba, Jan Dlouhý, Petra Gavláková, Ondřej Malý, Libor Bouček, Petr Lněnička, Dušan Hraňo, Patrik Eliáš, Jakub Voráček, Jiří Slágr, Martin Valihora, Rob Easley, Vladimír Polák, Radim Kalvoda a další

BUBÁK

Lehce strašidelná rodinná komedie o velkém dobrodružství dětí a jejich bubáka. Rodiče dvanáctileté Nikči a šestiletého Tomáše odjíždějí na víkend pryč a děti díky tomu mají poprvé v životě celý jejich panelákový byt pro sebe. A bez dozoru! Paráda! Nikča se hned rozhodne, že za sladký úplatek uklidí bráchu do jeho pokojíčku a pozve kámošku Gabču, s tím, že si dají pizzu, budou koukat na video na horor a bude pohoda. Jenže sledování zakázaného filmu jim není souzeno. Namísto něho zažijí malé hororové setkání na vlastní kůži. Začne to tím, že se nečekaně zjeví maturant Ondra s kocovinou, k narušitelům pohody se přidá brácha Tomáš, který nevydrží ve svém pokoji. Má totiž pod postelí Bubáka a ten zrovna leze ven. Holčičí víkend je zkrátka v tahu, navíc se ukáže, že Tomáš není jediný, kdo „má pod postelí bubáka“, každý z nich se něčeho bojí. Dokonce i samotný Bubák.

scénář: Štěpánka Ansorge // **dramaturg:** Jiří Dufek // **kamera:** Denisa Buranová // **hudba:** Aid Kid // **zvuk:** Jan Richtr // **střih:** Marek Královský // **kamera:** Denisa Buranová // **architektka:** Mariana Hädler // **kostýmy:** Zuzana Mazáčová // **producenti:** MasterFilm, Punkchart Films // **koproducent:** Česká televize – **kreativní producent** Jaroslav Sedláček // **režie:** Tomáš Pavlíček, Kateřina Karháňková // **hraji:** Anna Vyčítalová, Terezie Holá, Martin Kubuš, Otto Dušek, Jana Plodková, Lukáš Latinák, Anton Šulík a další

MÁ TO CENU!?

A(u)kční komedie odkrývá zákulisí trhu s uměním skrze jedno nevšední umělecké dílo. Ve filmu se střetávají ambice sběratelů, galeristů a umělců. Co se stane, když se potká dřevěná želva, okradená babička, král exekucí, nazí tanečníci a bezdomovec? Neúprosná satira zkoumá skutečnou hodnotu uměleckých děl v kontrastu s jejich tržní cenou a předkládá univerzální obraz umělců, kteří obchodují svoji značku, někdy i na úkor vlastní morálky. Ve filmu nechali do svého soukromí nahlédnout klíčové osobnosti českého trhu s uměním jako Zdeněk Sklenář, Olga Trčková či René Rohan a jejich svěřenci z řad umělců Jiří David, Dante Daniel Hartl nebo Epos 257. Jaký umělecký počin nakonec zůstane v dějinách?

námět, scénář a režie: Jan Strejcovský // **kamera:** Patrik Balonek, Jiří Strejcovský ml., Jan Březina // **střih:** Michal Böhm // **zvuk:** Václav Kopelec, Jakub Jurásek // **hudba:** Jan Březina // **masky:** Kristýna Strejcovská // **animace:** Sebastián Kučkovský // **producent:** GRO Platform // **koproducent:** Česká televize – **kreativní producentka** Alena Müllerová

MÁMA

Dramatický příběh matky a dcery odehrávající se na konci 80 let 20 století.

Film je příběhem mladé matky Lilian, které osud nepřipravil zrovna jednoduchý život. Je mentálně zaostalá, navíc v pubertě prožila traumatické napadení. Z poměrně idylického soužití s paní Holasovou, která se stará o Lilian i její malou dcerku Malvínu, vytrhne třígenerační trio žen smrt té nejstarší. Život Lilian a Malvíny se tak doslova z hodiny na

hodinu otočí o 180 stupňů. Dramatem se prolínají dvě časové roviny, které divák sleduje očima malé i pubertální Malvína. Cesta do bezpečí, kterou prožívá malá Malvína, je rámována romantickými příběhy o Indiánech a bezpečných úkrytech v horách. Cesta starší Malvíny vede k pochopení, co se kdysi vlastně stalo a jak se s tím dokázat smířit. A k porozumění tomu, že člověk nikdy není na světě úplně sám.

scénář: Marek Epstein // **dramaturgie:** Ivo Cívárek // **kamera:** Martin Šec // **střih:** Jan Mattlach // **zvuk:** Radim Hladík // **hudba:** Jan Kučera // **masky:** Lenka Nosková // **kostýmy:** Blanka Tesařová // **architekt:** David Voborský // **produkce:** Jan Vlček // **výkonný producent:** Karel Komárek // **kreativní producentka:** Jiřina Budíková // **režie:** Jiří Strach // **hrají:** Elizaveta Maximová, Sophia Šporclová, Valentýna Bečková, Dana Syslová, Veronika Freimanová, Pavel Kříž, Lenka Krobotová, Oldřich Navrátil a další

Jiřina Budíková
Kreativní producentka

„Máma je několikátý projekt, na kterém mi bylo ctí pracovat s Markem Epsteinem, a věřím, že jich spolu uděláme ještě spoustu. Zmiňuji to proto, že zrovna v případě tohoto projektu byla počáteční Markova nejistota v kvalitě látky tak velká, že dnes na mě působí až dojemně. Uvidíme film, který zanechá v našich srdcích i myšlenkách tolik emocí, že přesně proto má smysl, aby Česká televize fungovala tak dobře, a ještě hodně dlouho jako doteď a dávala tak prostor tvůrcům, jako je právě Marek Epstein, přinášet do našich domovů zastavení, zamyšlení, ale i lásku a snahu o to, se vnímat, rozumět si a pomáhat.“

JIŘÍ STRACH
Režisér

Od mysteriózních témat a detektivek, na které byste už mohl mít klidně patent, jste se s filmem Máma vydal na trochu jinou cestu. Co diváky čeká a co vás k tomuto tématu a žánru přivedlo?

Vlastně úplná náhoda. Někdy kolem roku 2017 takhle večer brouzdám na internetu a tam ve zprávách zmínka, že dvě Češky, mentálně postiženou matku a její dceru, našli po čtrnáctidenním pátrání v lesích kdesi v Bavorsku. Jak se tam asi dostaly, co jedly, kde přespávaly, napadlo mě. A proč tam vůbec odešly? Co je to za osud? A tak jsem to přeposlal Epsteinovi a k tomu napsal: Marku, nebyl by to úžasný film? Marek, jak je jeho dobrým zvykem, se dlouho neozýval. A po roce přinesl hotový text tak skvostný, že se dal rovnou točit. Žádná patnáctá verze. Rovnou první.

Často vás nápady na scénáře přepadnou, aniž byste právě hledal inspiraci?

Jak kdy. Když mě něco napadne, zavolám Markovi. Zdaleka ne všechny moje nápady ho chytanou, některé raději zapomene. A tím mi elegantně naznačí, co si myslí o jejich kvalitě. Ale s nápadem na skvělý film může přijít každý. Teď rozvíjíme jeden příběh, se kterým přišel náš kamarád a dramaturg Jarda Sedláček.

V jakých lokacích jste Mámu točili a jak dlouho natáčení trvalo?

Točili jsme něco málo přes dvacet dní a víceméně v lokacích kolem Brna, neboť Máma byla výrobně pod brněnským studiem České televize. A jelikož jsem v Brně točil Osmu, Šťastného smolaře a všechny série Labyrintu, vrátil jsem se skoro domů. Na Brno nedám dopustit, točí se tam skvěle a lidé ze štábu jsou tam naprosto úžasní. Nejen že umějí dokonale řemeslo, ale navíc mají to krásné laskavé moravské srdce. To je práce za odměnu.

Proč byl film zasazen právě do osmdesátých let?

Původně Markův scénář předepisoval současnost, protože to bývá z realizačního hlediska dostupnější a levnější. Ale my si najednou řekli – kdyby se dneska ztratily dvě holky, hned vzlétne vrtulník s termovizí, hasiči a vojáci udělají rojnice, budou toho plné sociální sítě, hned je najdou podle polo-

hy mobilních telefonů... Ale tehdy, v drolícím se bolševiku, v tom bezčasu, kdy všem bylo všechno jedno a každý se staral jen o sebe a svou stodvacítku, aby nezrezla? Najednou to posunutím do té dobovky získalo větší rozměr uvěřitelnosti. Samozřejmě, bylo to dražší, báli jsme se, že to v České televizi neprojde, bylo to v době těch největších úspor. Ale Honza Maxa jako tehdejší šéf vývoje ve vteřině pochopil, proč to chceme, že to není nějaký náš umělecký rozmar a položil na to palec. Díky mu za to.

Co je na dobových snímcích zdaleka nejtěžší?

Není to těžké, já bych řekl, že je mám dokonce radši. Ono to vždycky podtrhne jistou nadčasovost toho příběhu. Protože jestli se mohl stát před čtyřiceti lety, mohl se stejně tak vlastně stát i před sto, dvě stě lety, může se stát dnes i kdykoli v budoucnu. Získává rozměr přesahující naše životy. Mě nebaví točit filmy o dnešku, vyjadřovat se k současnosti. Tuhle angažovanost rád přenechám jiným. Já mám rád podobenství.

Vaše tvorba bývá rozpoznatelná i podle hereckého obsazení. Je to záměr, že se často ve vašich filmech objevují „vaši“ herci?

Ano, mám to tak trochu jako rukopisný znak. I když tady žádná role pro čerta ani anděla nebyla.

V Mámě jste nicméně vsadil na mladé tváře v čele s Elizavetou Maximovou. Jak moc jste se vložil do castingu vy sám?

Popravdě jsem si před mnoha lety myslel na jinou herečku, ale pak nám to pozdržel covid i nedobrá finanční situace uvnitř České televize, a věk herců nezastavíte. Bylo potřeba se nově rozhlédnout a mně padla do oka Líza. A nejen ona. Z nebe mi v tom správném věku poslali i Sophii a Valentýnku. Všechny to jsou vynikající herečky. Musely si chuděrky sáhnout na dno, protože takové téma nelze zahrát po povrchu.

Bylo složité dát dohromady čtveřici hlavních protagonistek, které budou k tomuto tématu fungovat tak, jak jste si to vysnil?

Správně říkáte čtveřici. Nesmíme zapomenout na výbornou Verunku Freimannovou. A vlastně pěti, protože co by byla Máma bez Dany Syslové. Když jsem Mámu točil, celou dobu jsem myslel na Karla Kachyňu a Jaromila Jireše, protože to je takový typ filmu, jaké točili oni. A dámy mi přinesly herectví, jaké bývalo kdysi. To obvyčejné, to pokorné, které se nepředvádí, které jen slouží.

Máte vždy hlavní protagonisty před očima, když čtete scénář?

Většinou ano. Podle toho poznáte dobře napsaný text, protože už ta literatura vám jasně vyjevuje tváře, charakter, duše.

Dětská a dospělá herečka jsou ve filmu v obrácených pozicích, kdy je dítě rozumnější a musí se se situací poprat. Jak se vám v takové atypické rovině pracovalo?

Valentýnka už není žádná dětská herečka. To je tak chytrá a talentovaná holka, že s ní jsem pracoval plnohodnotně dospěle. Vnímala všechny ty psychologické a emotivní barvy, věděla, co a proč hraje. Stejně tak Sophia, jejíž part považuji ze všech tří možná za nejtežší. To, co dokázala zahrát v samotném závěru, je nevídané a dechberoucí.

Jste ve filmářské branži znám jako jeden z nejlaskavějších režisérů. Jste rád, že jste takto vnímán?

Co dobrého do lidí vložíte, to vám v dobrém vrátí. Co chcete, aby jiní činili tobě, čiň ty jim. Kromě toho, že je to biblické, odkoukal jsem to hlavně od svého tatínka. A ano, jsem rád takhle vnímán. Morousů a vzteklounů je, že by se jimi dal vydláždit Václavák.

Jakou atmosféru máte rád na place a jak roztleskáváte tým, abyste si prosadil svou, a přitom nebylo třeba zvyšovat hlas?

Mě baví, když je na place psina. Věřím, že ta dobrá energie celého štábu pak nějak tajemně prosákne do toho celuloidu.

My jsme schopni dělat si šprťouchlata, i když do nějakého Labyrintu točíme brutální vraždu. Ale tady jsme byli nezvykle tišší, jak na špičkách. Hlavně proto, abychom nerušili Lízu. Ona se totiž každé ráno uzamkla do té mentální diagnózy a vystoupila z ní zase až večer v maskérně. Ten její vnitřní svět nikdo nechťel rozptylovat. Ale to nemusíte štábu nijak dvakrát říkat, oni to cítí sami.

Každý se stále učíme a obohacujeme sbíráním zkušeností. Obohatila něčím vás práce právě na filmu Máma?

Bylo tam mnoho střípků emocí, nesmírně něžných a citlivých momentů. Byly tam slzy smutku, dojetí i vděku. To nejde popisovat, protože to bylo tak křehké, slovy bych to rozbil a zničil. Ale abych odpověděl na otázku, objevil jsem si skvělého hudebního skladatele Jendu Kučeru. A když Pánbůh dá, bude mi skládat oded' všechno, než umřu.

Čím má diváky zasáhnout a jaké poselství má předat Máma?

Je to film o velké naději, že za důstojnost života i blízkost rodiny má smysl bojovat. A že není na světě více lásky než té, kterou dává matčino objetí.

MAREK EPSTEIN
Scenárista

Jak k vám nejčastěji přicházejí témata, z nichž vznikají vaše scénáře?

Většinou náhodou. Zní to jako hodně otřepané klišé, ale obvykle si vás příběh prostě najde. A je jedno, jestli vás trkne v životě, někde na síti nebo vás osloví producent s knihou. Jestli se máte potkat, stane se to. V případě Mámy tomu nebylo jinak. Jirka mi kdysi přeposlal noticku z netu, že na rakouské straně Šumavy našli malou holku s postiženou matkou, co se schovávaly v lese. Nikdo nevěděl, odkud jsou ani kam míří. Prostě tam jen byly. Holka nechtěla mluvit a máma toho nebyla schopná. Tečka. Tady zpráva končila. Jirku ta reverzní konstelace nadchla a postupně nakazil i mě.

S Jirkou Strachem jste již spolupracoval na mnoha filmech. Jak byste popsal vaši vzájemnou spolupráci?

Já bych řekl, že s Jirkou vedeme takový dlouholetý manželský vztah, který stejně jako jiné vztahy prochází různými fázemi. Asi jsme si prošli tradičními kroky budování pozic, měření jeřitnosti a neochoty ustupovat. Myslím ale, že s každým dalším projektem se náš vztah mění k lepšímu. Tam, kde jsme

se dřív chtěli hádat, si věci vysvětlíme, jsme ochotní vyslechnout argumenty a někdy je i přijmout. Vážím si Jirky pro jeho lidství i režijní talent. A myslím, že on uznává mě jako svého pisálka. Ta důvěra je asi klíčová, protože pomáhá překlenout okamžiky, kdy to třeba úplně neklape. Suma sumárum jsem nesmírně rád, že si mě našel.

Takže si navzájem mluvíte do své práce?

Jak jsem už naznačil, není to vždycky jenom shoda, protože shoda není kreativní. Myslím ale, že se nám daří naše názory držet v mezích pravidel vzácného přátelství.

Jak moc musí scenárista propracovat postavu s vážnou psychickou poruchou? Načítáte odborné knihy nebo máte své konzultanty?

V případě Mámy jsme postupovali trochu odzadu. Nejprve existovala kostra příběhu. Věděli jsme, co se našim hrdinám asi stane a kam je potřebujeme dostat, aby zafungovala dramatická stavba. Pak jsme nechali přečíst text psychiatra, abychom doladili diagnózu, a nakonec Elizaveta Maximová navštěvovala ústav, aby nakoukala pohyby, řeč a reakce lidí blízkých její filmové postavě.

Děj Mámy jste zasadil do osmdesátých let, jaký to má důvod? V čem by byl příběh jiný, kdyby se odehrával v dnešních dnech?

První verze textu se odehrávala kolem přelomu tisíciletí. Pak jsme ale příběh znovu rozebrali a složili, abychom došli k názoru, že fungovat bude lépe před revolucí. Trochu nám to pomohlo s technikáliemi i kauzalitou, která by v dnešní legislativě byla mnohem složitější.

Co vypovídá film o tehdejší době?

Myslím, že doba ve filmu není důležitá. I proto jsme ji celkem bez sentimentu změnili. Od počátku jsme chtěli vyprávět příběh dcery a matky.

Byl jste u výběru hlavních postav? Jak jste spokojen s výkonem hlavní představitelky Elizavety Maximové?

Maximálně. Víím, že Elizaveta se připravovala na roli s úžasným nasazením, a dokonce bylo složité si s ní mezi scénami povídat, protože i během přestaveb zůstávala v roli postižené – taky se jí s maskou špatně mluvilo. Báječní jsou ale všichni!

Velké role čekaly v Mámě také na představitelky dětských rolí. Jak moc se musí ve scénářích propracovat dětské myšlení, které je intuitivní?

V případě Mámy to bylo trochu jednodušší vzhledem k tomu, že role dospělého a dítěte se vymění. Dcera říká text, který by mohla říkat matka. Naivita a snad i jistá spontánnost pak přichází s absurditou celého toho vzorce naruby.

Nebál jste se toho, jak moc velký to bude nápor pro dětské herečky a zda si s tím poradí?

Nebál. Mám doma tři děti. Nevěřila byste, kolik toho snesou.

Má příběh pro dnešního diváka nějaké poselství? Má vyvolat nějaké pocity?

Každý z nás má nebo měl matku. Nejsem si ale jistý, jestli si dost uvědomujeme, jak vzácný vztah to je. Kdyby si divák po filmu na tu svou mámu chtěl vzpomenout a třeba jí jen poslat zprávu, že žije a že je rád, že ji má, pak by náš film splnil víc, než jsme čekali.

LILIAN ELIZAVETA MAXIMOVÁ

Co všechno jste potřebovala nasát pro vytvoření opravdovosti postavy Lilian?

Půl roku jsem strávila jako dobrovolník na psychiatrii, což je pro mě naprosto zásadní, hluboká lidská zkušenost, která mi výrazně změnila vnitřní nastavení, můj způsob uvažování, a přinesla velkou lekci pokory. První návštěvy pro mě byly ze začátku poměrně náročné, ale díky velmi přívětivému a nápomocnému přístupu doktorů, zdravotních sester a podpoře sociální pracovníce jsem se rychle začlenila do fungování na oddělení. Trávila jsem hodně času s lidmi, kteří mají podobnou diagnózu, jako má Lilian, a v průběhu našich vycházek a společně stráveného času jsem pochopila, že na úrovni duše jsme všichni zdraví. Zažila jsem mnoho setkání, která mě zasáhla a lidsky obohatila. Zároveň jsem se pro Lilian snažila navnímat chůzi, jemná gesta, projevy mimiky, způsob mluvy, reakce na nejrozličnější podněty. Také jsem si navykla na prostředí psychiatrie a určitou rutinu běžného dne s ní spojenou.

Čím jste si v přípravách procházela vnitřně? Co pro vás bylo nejtěžší?

V přípravách na Lilian jsem musela opustit veškeré své dosavadní znalosti, zkušenosti i malá pomocná lanka, o které jsem se kdy opírala. Právě to opuštění jakýchkoliv dosavadních jistot pro mě bylo to nejtěžší. Pomohla mi zejména vědomá práce s dechem a tělem, ke které mě po několika pokusech a omylech s jinými hereckými kouči nasměřovala Klára Melišková, a slepé následování intuice bez náznaku jakéhokoliv hereckého kalkulu. Cítila jsem velkou zodpovědnost vůči lidem, se kterými jsme se setkali na psychiatrii, extrémně mi záleželo na tom, aby Lilian byla pravdivá a opravdová. Jen zřídka se totiž v českém hraném filmu objevují příběhy osob s intelektovým postižením, které by nahlížely do jejich života a vnitřního světa.

Vaše vizuální proměna v postavu Lilian ve filmu Máma je velmi dramatická a realistická. Popište nám, jak to probíhalo v maskérně, prosím. Měla jste třeba možnost se ke své masce vyjádřit? Jak dlouho proces trval, co všechno jste musela s každým natáčecím dnem podstupovat?

Vizuální proměnu měla na starosti výborná umělecká maskérka Lenka Nosková. Pod jejím vedením se vytvořila horní a spodní čelist spolu s výplněmi, které byly na můj popud několikrát upravovány – finální podoba byla schválena i panem primářem na psychiatrii. Musela jsem také změnit barvu vlasů z výrazné blond do tmavě hnědé, přestala jsem se starat o pleť, stříhat si nehty i holit se. Každé ráno mi Lenka nanášela vrstvy seschlé kůže a drobné jizvičky. Lihovými barvami zvyrazňovala všechny nedostatky pleti a vytvářela efekt zcela vyschlých a okousaných rtů. Z té každodenní proměny jsem měla upřímnou radost a bavilo mě ji tiše pozorovat.

Musela jste se ale proměnit i fyzicky, myslím tím držení těla, patrně to chtělo i nějaké kilo navíc. Jak moc tohle bylo náročné?

Vnímala jsem, že pro postavu Lilian mám příliš sportem zpevněné a hbitě reagující tělo – pocitově jsem toužila po určité vnitřní povolenosti, zpomalenosti a především křehkosti, kterou tato role vyžaduje. Proto jsem se z vlastní iniciativy rozhodla přibrat na váze, kam až mi tělo dovolí – nakonec jsem přibrala něco přes 8 kilogramů. Společně s externí proměnou mi pomáhaly speciální pohybové lekce Somatic Dialogue s Berrak Yedek, během kterých jsem se učila napojit se na vlastní tělo a vědomě ho vnímat na zcela jiné úrovni, než jsem byla doposud zvyklá.

Máte ráda takhle výrazné typy postav jako herečka?

Miluju výrazné a náročné postavy. Ráda riskuju, postava mě musí něčím dráždit, lákat, vzbuzovat otázky. Potřebuji pro ni zahřet už při prvním přečtení a ideálně aby mě nejprve vyděsila svojí náročností. Jsem vděčná za různorodost rolí, které ke mně přichází.

Natáčení pro vás muselo být fyzicky i psychicky velmi náročné, dokonce jste prý ani ve volných chvílích během natáčení svou roli neopouštěla. Proč?

Role Lilian vyžadovala velkou míru soustředění. Zároveň má zcela odlišný výrazový projev od toho mého – nedokázala jsem si představit, že bych se jako Elizaveta v klidu bavila s kolegy mezi záběry a těsně před klapkou bych měla lusknutím prstů zaplout zpět do Lilian a znovu modifikovat hlas, mimiku i tělo. Proto jsem si už od prvního natáčecího dne zcela přirozeně a vlastně samovolně nastavila, že z postavy nebudu vycházet mezi záběry. Byla to pro mě jediná cesta, jak si udržet koncentraci na každý daný okamžik. Zároveň jsem na place neměla ani telefon, proto nebylo možné se mi minimálně dvanáct hodin denně dovolat, což bylo – alespoň pro mě (smích) – osvobozující. Mezi záběry jsem samozřejmě vnímala, co se kolem mě děje, a zároveň jsme měli takovou naši nikým nerušenou bublinu s Valentýnkou Bečkovou, která ztvárnila malou Malvínu.

Jak jste si rozuměla s oběma představitelkami své filmové dcery?

S oběma představitelkami Malvíny jsme si okamžitě rozuměly už od prvních kol castingů, i přes jejich velmi mladý věk se jedná o opravdu výjimečné herečky. Vztah Lilian k Malvině je v mnohém spíše partácký než vyloženě mateřský. Tak byla nastavena i naše vzájemná dynamika během natáčení.

Starší představitelka Malvíny Sophie už jistě handicap své filmové mámy chápala, ale co Valentýnka – probírala jste s ní i vy sama nějak to, jak se má k vám chovat?

Před prvním natáčecím dnem se mě Valentýnka v autě sama zeptala, jak se ke mně může chovat, jak vlastně budeme spolupracovat. Tušily jsme, že nás čeká opravdu náročné natáčení, kde budeme neustále odkázány jedna na druhou, navíc v lese ve ztížených podmínkách. Vysvětlila jsem jí, že pro mě bude nejspíš náročné vycházet z postavy, proto je možné, že zůstanu po celý den v Lilian, ale zároveň jsem samozřejmě stále přítomna jako Elizaveta – budu jí maximálně

nápomocná a udělám vše pro to, aby se cítila po celou dobu dobře a v bezpečí. Jako dětský herec je zvyklá reagovat na dospěláky, na jejich emoce, které jí jako první nabízí oni, ale v našem případě to vlastně bude naopak. Zajímala se o způsob přemýšlení a každodenní fungování Lilian, dlouho jsme si povídaly o našem nastavení matka–dcera. Vytvořily jsme si náš vlastní malý svět, ve kterém jsme se společně zabydly. Lepšího partáka jsem si nemohla přát.

Děj, ale i filmové lokace a podzimní scenérie jsou řekněme temné. Jak na vás působil scénář, když jste jej dočetla? Jak jste jej vnímala?

Scénář jsem měla poprvé v rukou už před několika lety, kdy mi jej Jiří Strach nabídl. Po prvním přečtení jsem mu okamžitě volala a nemohla jsem zastavit slzy. Příběh matky a dcery mě silně zasáhl. Roli Lilian jsem okamžitě přijala, i když jsem v tu chvíli naprosto nechápala, jak a jestli je vůbec možné Lilian zahrát.

Bylo to vaše první natáčení s režisérem Jirkou Strachem, nebo už jste tušila, do čeho jdete? Jak se vám vzájemně spolupracovalo?

S Jirkou jsme se už předtím setkali na place, ale v takové intenzitě jsme spolu pracovali poprvé. Jiří je opravdu laskavý ke svým hercům a pracuje velmi intuitivně, což mě baví. Zároveň přesně ví, co chce. Máma jsme s celým tvůrčím týmem po celou dobu skutečně žili a tento proces mě nesmírně naplňoval.

Co říkáte na nasazení filmu Máma na obrazovky v předvánočním čase?

V předvánočním čase – neboli ke konci roku – častěji rozjímáme a zamýšlíme se nad tím, co je pro nás v životě skutečně důležité. Hluběji pocítujeme svoji osamělost, nebo naopak vděk za své blízké a milované. Myslím si, že nasazení Mámy v tomto čase bude mít své tiché a křehké kouzlo.

MALVÍNA STARŠÍ SOPHIA ŠPORCLOVÁ

Narodit se do slavných rodin Kodetů a Šporců určitě znamená být políbena některou z múz – dědeček herec, maminka herečka a zpěvačka, tatínek hudebník... Odkdy jste měla jasno v tom, jakým uměleckým směrem se chcete ubírat?

Vlastně úplně od malička jsem věděla, že mě to víc táhne k herectví. Vždy jsem byla tak trochu herečka. Celé dětství jsme si se sestrou Violettou hrály s loutkovým divadlem a pro celou rodinu s ním vymýšlely různá představení. Ráda jsem se předváděla ve školce, ve škole, doma, vlastně úplně všude. Ale hudbu mám pořád v sobě. Píšu si vlastní písně, hraju na nástroje, ale hlavně zpívám. To mám v krvi. Některé moje písničky se dokonce objevily v jednom z dílů minisérie Lovec, a jedna z nich se stala titulním hudebním tématem celého dílu, v aranžmá pro orchestr. Charaktery postav, které ve filmech ztvárňuju, se mi promítají i do hudby. Pro moji postavu Josefíny z televizního filmu Jiřího Stracha Lajf jsem napsala skladbu pro saxofon, na který jsem se musela kvůli tomuto filmu naučit. Hudba je mi moc blízká a vždycky bude. Ale herectví, to je moje nejvíc. Ten zásadní zlom přišel právě při setkání s Jiřím Strachem.

Ve filmu jste debutovala už jako dítě, před sedmi lety. Kam nebo jak jste se od této první příležitosti herecky posunula?

To se asi ani nedá srovnávat. Tehdy jsem to brala jako zábavu. Hlavně mě bavilo poznávat mé herecké kolegy. Byla jsem malá, sedmiletá holka, která všechno na place prožívala velmi intenzivně. Byla jsem jako Alenka v říši divů, protože film byl mým snem. Ted' už vím, proč se chci herectví naplno věnovat a co mě na tom nejvíc baví. V tom je obrovský rozdíl. Vžívám se do svých postav, prožívám všechno s nimi a snažím se předat svou životní zkušenost svým vrstevníkům. Přinášet inspiraci a emoce, to bych ráda, a o to se opravdu snažím.

Čím si myslíte, že jste oslovila či přesvědčila tvůrce, že jste pro roli starší Malvíny ta pravá? Byl casting obtížný?

Na tuhle otázku vám nedokážu odpovědět. Museli byste se zeptat tvůrců nebo pana režiséra Jiřího Stracha. Nicméně, jsem šťastná, že jsem měla možnost Malvínu ztvárnit. Považuji ji za naprosto stěžejní postavu v mé dosavadní herecké kariéře.

Film je ženským hereckým koncertem. Jak byste popsala náladu na place a s kým z hereckých partnerek jste si rozuměla nejvíc?

Nás všechny ženy na place spojoval režisér Jiří Strach. Nebyla to tedy pouze dívčí energie. Samozřejmě, velkou roli tam hrál vztah s mojí filmovou maminkou Elizavetou Maximovou, ale velkou oporou mi po celou dobu byla Veronika Freimanová, která mě vzala jako zkušená herečka pod svá křídla. Atmosféra na natáčení byla velmi intenzivní, ale vždy plná lásky. A pokračuje i po natáčení. Na place byl ale pro mě největší oporou Jiří Strach, který mě dokázal uklidnit a podpořit i v těch nejvypjatějších situacích a scénách. Celý příběh našeho filmu je velmi silný a emocionální, ale zásluhou pana režiséra jsem se cítila během celého, psychicky i fyzicky náročného, natáčení v bezpečí.

Dostalo se vám během natáčení nějaké zásadní rady nebo pomoci, kterou jste nejen ocenila, ale také využila, případně radila jste se třeba také s maminkou Bárou?

Od Elizavety Maximové jsem dostala dobrou radu na rituál, jak svou postavu po dokončení natáčení opustit. Během natáčení jsem ale mohla přijít za kýmkoli ze štábu a všichni mi rádi s čímkoli pomohli, poradili. Maminka mi je oporou, ale do mojí práce mi nezasahuje.

S čím jste u Malvíny nejvíc bojovala a co jste o sobě, třeba i díky této herecké zkušenosti, zjistila?

To je těžká otázka. Nejvíc jsem bojovala se strachem z neúspěchu. Měla jsem v sobě hodně pochybností. Taký zřejmě proto, že příběh a postava Malvíny se mi vryly pod kůži až do takové míry, že nastaly i situace, kdy jsem si myslela, že film je realita. Bylo obtížné oddělit postavu Malvíny od reálné Sophie. Ale hodně věcí jsem si právě díky tomuto filmu začala

uvědomovat. Začala jsem být více vděčná za věci kolem mě. Za moji rodinu. Za střechu nad hlavou. Vždy jsem za vše byla nesmírně vděčná, protože to není samozřejmost, ale tento film to ve mně ještě posílil. A že dokážu víc, než si myslím. Když vypnu pocit studu a jakýkoliv strach, dokážu všechno. Ke svým rolím přistupuji vždy se stejnou profesionalitou. Aby má postava byla pravdivá, musím k ní přistupovat s vnitřní intenzitou, kdy se mění mé fyzické i psychické projevy. Musím

se stát tou postavou a vše s ní prožívat. Aby herectví bylo opravdové, uvěřitelné a přinášelo divákům zážitek, mělo by se k němu přistupovat takto poctivě. Vždy musím dát do své role úplně všechno, pochopit ji i kontext doby, ve které se příběh odehrává. Třeba kvůli roli Malvíny jsem si koupila walkman, půjčila jsem si kazety od rodičů a dva měsíce jsem poslouchala hudbu jen takhle, abych se aspoň trochu vžila do osmdesátých let. Úplně jsem omezila jakoukoliv jinou elektroniku. Přečetla jsem si celého Vinnetoua, který je nesmírně podstatný pro film Máma a čtyři měsíce jsem žila výhradně příběh Malvíny. Odbarvila a pak jsem si nanovo obarvila vlasy a ostříhala ofinu. Víím, že i u dalších rolí půjdu vždycky do hloubky. Kvůli filmu Lajf, který jsme natáčeli letos na jaře, jsem si pro svou postavu Josefíny nechala ostříhat dlouhé vlasy úplně na krátko.

Jaké jsou vaše profesní sny?

Ted' momentálně je to studium herectví na konzervatoři a příprava na další projekty, které mě čekají.

Blíží se Vánoce, jaké budou ty vaše?

Vánoce jako každý rok budu trávit doma s rodinou. Mamin-ka připraví krásnou velkou večeři, zahrajeme a zapíváme si s tatínkem a sestrami u stromečku vánoční koledy, podíváme se na pohádky. Vánoce tak, jak mají být.

MALVÍNA MLADŠÍ VALENTÝNA BEČKOVÁ

Jako dětská herečka už máš za sebou velkou řadu filmů. Kolik je to včetně snímku Máma?

Mám za sebou už osm filmů.

Co tě na natáčení filmů, které nejsou primárně pro děti, baví? Určitě to musí být náročné.

Baví mě celkově natáčet. Vůbec neřeším, zda se jedná o film pro děti nebo o film pro všechny věkové kategorie. Každý projekt má něco svého a vždycky mě to moc naplňuje.

Absolvovala jsi casting pro tuto roli?

Ano, absolvovala jsem tři kola castingu, takže to nebylo úplně jednoduché. Už v prvním kole jsem si vyzkoušela, jaké to bude hrát s nemocnou maminkou.

Jak ses poprala se scénářem, který musí být pro slečnu tvého věku náročný? Pomáhají ti třeba rodiče, aby sis některé závažnější momenty vyjasnila?

Některé scény mi vysvětlili rodiče, některé pan režisér nebo Elizaveta. Aby bylo jasné, co přesně znamenají, jak mám co zahrát, ale jinak to většinou zvládnou sama.

Jakým způsobem se učíš texty?

Párkrát si přečtu text a ono se to do hlavy dostane samo. Učím se poměrně rychle.

Kdo ti během natáčení nejvíc pomáhal ze štábu nebo z hereckých kolegů a s kým sis na place opravdu hezky rozuměla?

Nejvíce jsem si rozuměla s Elizavetou Maximovou a také s režisérem filmu Jirkou Strachem. Byla to pro mě skvělá pracovní zkušenost.

Potkala ses během natáčení se svou starší verzí Malvíny – Sophií Šporclovou?

Ano, potkaly jsme se konkrétně při scéně, kdy malá Malvína vchází do dveří dětského domova a vychází už jako velká Malvína. Jinak jsme se potkávaly spíš v zázemí produkce. Se Sofčou jsme si moc rozuměly.

Jak zvládáš natáčení skloubit se školou? Nezavídí ti spolužáci, že se občas uliješ z vyučování kvůli natáčení?

Zrovna vloni jsem točila film a seriál dohromady a bylo to velmi náročné. Aby toho ještě nebylo málo, dostala jsem během natáčení filmu Máma zápal plic a natáčení se kvůli mně muselo bohužel na několik dnů zcela pozastavit. Ale zvládlo se to. Učitelé byli moc vstřícní a pomáhali mi dohnat zameškané učivo. Upřímně, asi každý by se chtěl někdy trochu ulít ze školy, takže ano, asi mi to spolužáci občas trochu závidí.

Když jsem u té školy – máš v plánu stát se v dospělosti herečkou?

Ještě nevím. Mým současným plánem do života je stát se psycholožkou a herectví si nechám spíš jako koníček. Uvidíme.

Blíží se Vánoce, na co se nejvíc těšíš?

Během adventu pojedeme s rodinou do Londýna, kde navštívíme Harry Potter Studio, tam se moc se ségrou těšíme. A jinak na Vánocích miluji tu atmosféru, vůni cukroví a samozřejmě i dárky.

LÉKAŘKA VERONIKA FREIMANOVÁ

Kývla jste na roli ve filmu Máma hned, nebo až poté, co jste měla možnost prostudovat si scénář?

Já měla to štěstí dělat už párkrát s Jirkou Strachem, takže tím to bylo dané. Nicméně když jsem si přečetla scénář, tak mě naprosto ohromil a dostal.

Jirka Strach platí za jednoho z nejlaskavějších českých režisérů. Říká se to o něm. Jaká atmosféra vládla na place během natáčení?

Úžasná! A to není fráze, která se možná někdy jen tak říká. Byl to svět sám pro sebe, který nám Jirka v Brně vytvořil, vládla tam skvělá atmosféra a pohoda, která tady byla navíc hodně důležitá. A i když se třeba vyskytly nějaké problémy – třeba jsme tam měli škodovku, která nebyla úplně ve formě – tak se to prostě přeložilo na další den.

Lišila se nějak práce na tomto projektu od jiných natáčení?

Pokládám za šťastné, že jsme si před natáčením zavolaly s Elizavetou, a protože chodila do nemocnice v pražských Bohnicích, domluvila jsem se s produkcí, že tam budu moc zajít s ní. To byl silný zážitek, bylo důležité, že jsme mohly mluvit s panem primářem a společně probrat spoustu zásadních věcí. Ale myslím, že nejsem úplně ten člověk, který by měl o tomto filmu mluvit, protože tu nejúžasnější práci odvedla Elizaveta se Sophií a malou Valentýnkou. Od nich to je neuvěřitelný kus odvedené práce! Jinak se práce na tomto projektu příliš nelišila – pro Jirku je vždy signifikantní důkladnost a atmosféra, a to bylo stejné. Jiné bylo jen to, že byly tehdy v lokaci povodně. Natáčelo se jim navzdory, což vytvořilo zvláštní a o to silnější atmosféru, když byly kolem nemocnice pytle s pískem.

Je pravda, že ústav, kde vaše postava působí, je trochu ponurý. Neměla jste během natáčení ani trošku tísnivé pocity?

Díky zmíněným povodním to bylo opravdu takové speciální. Celý areál byl myslím neprůjezdný, bojovalo se i o termíny, nevědělo se, nakolik budeme moc točit, nebo ne. Měnilo se i naše ubytování, protože některé hotely byly tenkrát využity pro evakuované. Tohle všechno natáčení nahrávalo. Nebylo tam žádné jásavé slunce, v té vystěhované léčebně, takže opravdu stačilo pár tahů od architektů, abychom se vrátili o pěkných pár desítek let zpátky.

Přibližte nám roli lékařky, kterou ve filmu ztvárňujete, co je zač?

Je to jediná žena mého věku v tomto filmu a pro filmové postavy důležitý člověk. Zeď, o kterou se hraje. Myslím, že hodně zasáhne do života Lilian i dospívající Malvíny.

Jak jste si užila herecké partnerství s Elizavetou, Sophií a Valentýnou?

U Elizavety bylo předem jasné, že bude v té své ulitě, ze které nebude vystupovat. Muselo to být pro ni náročné. Sophinka je otevřená náruč plná emocí. Bylo to pro ni na jednu stranu jistě silné zjitření, ale na druhou stranu jsme si užili hodně legrace a bylo to pro mě hezké, milé setkání.

Jistě i proto, že je Sophinka vnučkou herce Jiřího Kodeta, se kterým jste se dobře znala.

Ano, měla jsem to štěstí, že jsem byla s Jirkou Kodetem v angažmá v Činoherním klubu, takže jsme se znali opravdu dobře. Byl to pro mě hezký pohled a pro Sophinku to bylo zase setkání s někým, kdo jí mohl zodpovědět některé její otázky. Myslím, že Sophinka má před sebou dobrou cestu.

Energie byla asi hezky ženská?

Hodně ženská, i když bylo všechno pod taktovkou Jirky Stracha. Ještě se tam objevil Pavel Kříž a také jsme se na place potkávali s Lenkou Krobotovou.

Jste typ herečky, která do puntíku plní představy a přání režiséra?

Respektuji přesně zadané mantinely, a když Jirka řekne, že chce někde něco posunout, tak vyhovím. Pevně doufám, že jsem splnila jeho přesnou představu.

Na co se ráda díváte v televizi? Pustila byste si 14. prosince poměrně těžce emocionálně nabitý film?

V tomto případě bych si ho pustila, pokud nebudu hrát, protože mě věci Jirky Stracha vždycky zajímají. Vlastně bych je všechny vyňala mimo žánr, protože jsou vždy propracované, zdůvodněné, s jasným stanoviskem a hlediskem. A na co se dívám? Využívám v televizi možnost vybírat si z programu se zpožděním, když přijdu z divadla. Tenhle luxus mi vyhovuje.

Když si pustíte film nebo seriál, ve kterém hrajete, díváte se na něj z pozice diváka, nebo vychytáváte něco, co byste třeba udělala jinak?

Moc často to nedělám, protože jsem k sobě kritická, i když si myslím, že to je na jednu stranu dobře. Ale mám při sledování příliš narušenou atmosféru toho intimního dialogu, protože přesně vím, kde stál zvukař a kde se vykrývalo světlo, takže nevidím ten intimní výsek, ale vidím těch deset a víc lidí, kteří tam se mnou byli. Nemůžu, nebo nedovedu si moc představit, že věc, kterou jsem kdy dělala, by mě úplně pohltila.

Proč by si diváci určitě neměli nechat ujít film Máma?

Já jsem takový scénář ještě nečetla, a to citlivé vedení... Děj vás překvapí v každých deseti minutách. Rozhodně to není nic předvídatelného. Myslím, že v každém případě vás film zasáhne, ať tak, či tak, prostě nenechá nikoho klidným. To není příběh, se kterým se jen tak potkáte.

KONTAKT PRO MÉDIA

Michal Pleskot
+420 603 278 932
Michal.Pleskot@ceskatelevize.cz

Karolína Pelikánová
+420 602 839 973
Karolina.Pelikanova@ceskatelevize.cz

Mirka Srdínková
+420 603 853 364
Miroslava.Srdinkova@ceskatelevize.cz

Andrea Zunová
+420 606 876 966
Andrea.Zunova@ceskatelevize.cz

Eliška Faltusová
+420 777 505 133
Eliska.Faltusova@ceskatelevize.cz

Radek Konečný
+420 775 025 100
Radek.Konecny@ceskatelevize.cz

Patrik Vacek
+420 602 361 585
Patrik.Vacek@ceskatelevize.cz

FOTOGRAFIE A EPRESS ČT

www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/pro-media/

© Česká televize 2025
www.ceskatelevize.cz

 Česká televize